

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERNIGHT PUBLISHING®

blast from the past

I once loved a boy.
I still love that same boy.
And now it's time for me to head back home.

JADE MARSHALL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EVERNIGHT YAYINCILIK ®

www.evernightpublishing.com

Telif Hakkı© 2025 Jade Marshall

ISBN: 978-0-3695-1109-6

Kapak Sanatçısı: Jay Aheer

Editör: Lisa Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Telif hakkı saklı olan bu eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. İncelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Sevginin yavaş ama derin bir şekilde büyüdüğü ve her kalbin anlatacak bir hikayesi olduğu küçük kasabaların sessiz köşelerine. Her zaman basit şeylerde ve bizi evimizde hissettiren insanlarda güzellik bulalım.

Bu kitap hayal kuranlar, yapanlar ve ne kadar beklenmedik olursa olsun aşka inananlar için.

GEÇMİŞTEN GELEN BİR PATLAMA

Severn'in Adamları, 2

Jade Marshall

Telif Hakkı© 2025

Yazarın Notu

Geçmişten Gelen Patlama bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar ve sahneler içermektedir. Bir yazar olarak, tetikleyici/içerik uyarılarının gerekli olduğunu anlıyorum.

Elimden geldiğince bir liste hazırladım ve bu listeye web sitemden ücretsiz olarak ulaşabilirsiniz.

Web

<https://jademarshallauthor.wordpress.com>
sağlığınız önemlidir.

sitesi:

Ruh

Körü körüne gitmek isteyenler için, lütfen bunun bir kurgu eseri olduğunu ve karakterlerin herhangi bir durumunu veya eylemini göz ardı etmediğimi veya romantikleştirmek istemediğimi unutmayın.

Mutlu okumalar.

Jade Marshall

Parça Listesi

Mercy - Brett Young
10 000 Saat - Dan+ Shay feat Justin Bieber
Sevmek Zor - Lee Brice
Stay A Little Longer - Brothers Osbourne
T-shirt - Thomas Rhett
My Church - Maren Morris
Wanted - Hunter Hayes
Seninle Hiç Tanışmamış Olmalıyım - Luke Combs
Cennet - Kane Brown
Springsteen - Eric Church
Collide - Kid Rock feat Sheryl Crow

Birinci Bölüm

Shane Blake

Kalabalığı hissedebiliyorum. Ben sekizgende başka bir rakiple karşı karşıya dururken heyecanları havada hissediliyor. Sıcaklık boğucu, gürültü sağır edici. Normal insanlar için bu bunaltıcı olurdu, ama benim için bu sadece ofiste başka bir gün. Mecazi anlamda tabii ki.

Derin bir nefes alarak etrafımdaki her şeyi bir kenara bırakıp sadece önümdeki adama odaklanıyorum. Benden daha kısa boylu ama diğer her anlamda durumdayız. İnsanlar son iki haftadır bu dövüş hakkında konuşuyor, bunun bir nakavt, drag-out dövüşü olacağını söylüyorlardı. Bu gece öyle bir şey olmayacak.

Hakem bizimle konuşuyor ama ben tek kelime duymuyorum. Nasıl olsa fark etmez, kuralları biliyorum. Köşeme çekilip zilin çalmasını bekliyorum ki bu adamı yere serip paramı alabileyim. Bana dik dik bakıyor, omuzlarını yuvarlıyor, kendini olduğundan daha büyük ve sert göstermeye çalışıyor. Ben de karşılığında sırtıyıyorum. Hiçbir şey bir rakibi benim onun sözde yetenekleri hakkındaki umursamaz tavrım kadar etkilemez.

Öfkesi arttıkça kulaklarının ucu kızarıyor ve ben bu dövüşü daha başlamadan kazandığımı biliyorum. Zil çalıyor ve rakibim saldırıyor. Manevrası kolayca savuşturuldu. Arkasını dönüp bana tekrar saldırmasını bekliyorum çünkü yapacağı şeyin bu olacağından adım gibi eminim. Bu sefer kaçtığımda sol dizine bir tekme atıyorum ve onu yere düşürüyorum. Yere düştüğü anda üzerine atlayıp hayatım buna bağlıymış gibi darbeler yağdırıyorum.

Etin ete çarpma sesi hem rahatsız edici hem de sakinleştirici. Bu benim dünyam, benim huzurum, hayatımdaki her şeyin stresinden kurtulmamın yolu. Manevra yapmaya çalışıyor

kıyırdanarak beni altından alışıyor. Ama stnlğ ele geçirdim ve dirseğimi kullanarak ikinci bir darbeyi indirdim. şiddetli mdahalelerim karşısında burnunun kırıldığını hissediyorum ve işinin bittiğini anlıyorum. Bayıldı.

Ayağ kalktığımda hakem elimi havaya kaldırıyor. "nakavtla kazandı," kalabalığın üzerinden bağııyor.

"Shane 'The Rage' Blake."

Ringde gösteriş yapmam. Kapıdan geçip arka tarafa doğru ilerlemeden önce hakeme ve antrenrme başımla selam veriyorum. Terli vücutlar birbirine kenetlenmişti ve cssemle bile yolumu açmak zordu.

On altı galibiyet. Sıfır mağlubiyet. Bana kalırsa fena bir rekor değil. Ve içimde biriken hüsrandan kurtulmak için iyi bir yol. Charlotte, doğmamış ocuğumun annesi, son sinirime kadar alışıyor. Ve bu kesinlikle öfkemle başı çıkmak için bir şeyler konuşmaya çalışmaktan daha iyi bir yol.

Bunun mantığa aykırı geldiğini biliyorum ama ne zaman konuşsak sadece kavga ediyoruz. Bebeği istemiyor ve bunu açıkça belirtti ama en azından doğmamış çocuğumuzun sağlığını ve güvenliğini sağlamaya alışabilirdi.

Zihnim şimdiden tüm sorunlarımı, işle ilgili saçmalıkları ve sıralamaları düşünüyor, bir sonraki rakibimin kim olacağını hesaplıyor. Boktan hayatımla tamamen meşgul olduğum için kadını çok geç olmadan göremiyorum. Kalabalık aşırı heyecanla itişip kakışırken, kadın doğrudan yoluma çıkıyor. Dizlerinin zerinde.

En uzun an boyunca, kesinlikle düşmüş bir meleğe bakıyorum. Siyah saçları, porselen teni, iri kahverengi gözleri ve kırmızıya boyanmış dudakları eminim ki şişko sikimin etrafına sürüldüğünde mkemmел görünecektir. Aşağı uzanarak onu kollarının altından tuttum ve kalkmasına yardım ettim.

Başka bir vücut onunla çarpışıyor ve onu terle kaplı göğsüme çarpıyor. Kıvrımları vücudumun her sert çizgisine mkemmел bir şekilde oturuyor ve sikimin kalınlaştığını hissediyorum.

Şortlar. İçimden öfke fışkırıyor. Beş saniye önce Charlotte'u ve çocuğumuzu düşünüyordum, şimdi ise tek düşünebildiğim soyunmak ve kıvrımlı hatunu kollarıma almak. Ben lanet olası bir piçim.

Sırıtmadan önce gözleri açılıyor.

"Harika dövüş, Shay." Boğuk sesi üzerime yıkılıyor. "Belki bir dahaki sefere diğer adamın yumruk atmasına izin vermelisin?"

"Bana öyle deme." Sesim kısık çıkıyor.

Bu lanet lakaptan nefret ediyorum. Kimse bana öyle demez. Mercy hariç. Sorun bu lakaptan hoşlanmamam değil, onu çok sevmem. Ama bu lanet kızın üzerimde hep böyle bir etkisi oldu. Gülümsemekten başka bir şey yapmadan içimi dışıma çeviriyor.

"Görüşürüz, koca adam." Parmak uçlarında durarak yanağıma bir öpücük konduruyor ve dönüp uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum, bakışlarım mükemmel kıvrımlarına yapışmış. Siyah eteği erkekleri çıldırtmak için mükemmel uzunlukta ama onu sürtük gösterecek kadar da kısa değil. O kumaşı o kalçaların üzerinde çevirmek ve kendimi onun içinde kaybetmek için neler vermezdim.

O gözden kaybolduğu anda gerçekliğe geri dönüyorum ve soyunma odalarına doğru yolculuğuma devam ediyorum. İnsanlar kavga hakkında konuşmak için beni durdurmaya çalışıyorlar ama Mercy'yle karşılaşmamdan sonra hiç sabrım kalmadı. Tek istediğim duş almak, paramı almak ve eve gitmek.

Mercy West

Hay .

Shane Blake gerçek bir erkek - diğer erkeklerin olmak istediği ve kadınların bir parçasını elde etmek için her şeyi yapabileceği türden. İnanın bana, biliyorum. On altı beri onun dikkatini çekmeye çalışıyorum. Onu beş yıldan fazladır görmedim.

ve iyi bir örnek haline geldi. Yapmak zorunda olduğu onca antrenman yüzünden vücudu gülünç durumda. Göz alabildiğine kaslar ve dövmeleler. Koyu renk saçları her zamanki gibi kısa kesilmiş. Arduvaz grisi gözleri her zaman ruhumun derinliklerini görmenin ve beni savunmasız bırakmanın bir yolunu bulmuştur. Ve daha önce karnıma bastırıldığı şişkinlikten, her tarafının büyük olduğunu biliyorum.

Blake kardeşlerin yanında büyüdüm. Biz küçükken, ben de onlardan biriydim. Ağaçlara tırmanır, dizlerimin derisini yüzer ve genel bir kargaşa yaratırdım. Ama sonra hepimiz büyüdük. Shane benim ilk aşkım, ilk sevgim ve ilk kalp kırıklığımdı. Hepsi bir yıl içinde oldu.

Bana yüz vermediğinde, onu kışkırtmaya çalıştım. Diğer çocuklar benimle ilgileniyordu ama onun beni o şekilde görmesini asla sağlayamadım. Bir süre sonra tüm Blake oğlanları bana farklı davranmaya başladı ve çok geçmeden hepimiz ayrı düştük.

Yine de birbirimizin hayatının bir parçasıydık ve her zaman arkamı kolladılar. Mezuniyet balosuna çıktığım kız beni ağlattığında, Blake'in en büyük kardeşi Wesley burnunu kırmıştı. Annem öldüğünde, cenazede hepsi oradaydı, en küçük kardeş Adam elimi tuttu. Şehre taşınmaya karar verdiğimde, kamyonu yüklememe yardım ettiler.

Severn gibi küçük bir kasabada büyümek hem bir nimet hem de bir lanettir. Herkes birbirini, geçmişini, ailesini, her şeyini tanıyor. Yani, ihtiyacınız olduğunda her zaman desteğe sahipsiniz, ama aynı zamanda her zaman burunlarını ait olmadıkları yerlere sokan insanlar da var.

Gideli beş yıldan fazla oldu ve bu süre zarfında çok şey değişti. İnsanlar evlendi, çocuk sahibi oldu ya da hayatlarına devam etti. Sevdiklerimiz arkalarında büyük boşluklar bırakarak vefat etti, aileler ve arkadaşlar birbirinden uzaklaştı.

Ama her zaman aynı kalacak bazı şeyler var. Shane Blake'i hala sevdiğim gerçeği gibi. Onu unuttuğuma yemin etsem bile.

"İyi misin?" Lisa, en iyi arkadaşım ve suç ortağım, soruyor.

"Elbette," diye mırıldanıyorum.

"İyi görünmüyorsun." Kaşlarını çattı. "Düştüğünde yaralandın mı?"

"Muhtemelen sabaha dizlerimde koca koca morluklar olacak." Dikkatini benden uzaklaştırmak omzunu hafifçe iterken gülüyorum. "Ama ben iyiyim. Söz veriyorum."

Lisa bir an beni değerlendiriyor ama zorlamıyor. İstedğim zaman ona söyleyeceğimi biliyor. "Hadi bir şeyler içelim."

"Burada mı?" Şüpheli bir şekilde soruyorum. İzinsiz dövüşlerin yapıldığı The Pit'e ilk kez geliyorum ama dövüşler bittiğine göre burada kalmak istediğimi sanmıyorum. Biraz tekinsiz görünüyor.

"Hayatta olmaz!" Elimi tutup beni insan kalabalığının arasından çekerek parlak maviye boyanmış bir yan kapıdan çıkarırken gülüyor. "Blake'in yerine gidiyoruz."

"Yapamam." Olduğum yerde kalakaldım.

"Neden olmasın?" Yerimden kafası karışmış görünüyor. "Uzun hikâye," diye mırıldanıyorum.

"Tanrı aşkına, Mercy!" diye bağırıyor, kızgınlığı açıkça belli. "Hepimiz büyüdük. Her şey değişti."

"mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hem evet hem hayır. Ama onlardan sonsuza kadar kaçamazsınız. Bununla doğrudan yüzleşmelisin. Her halükarda yakında her biriyle karşılaşacaksın. Tanrı aşkına, eski evinde yaşıyorsun. Neden bu işi bitirmiyorsun?"

"Bunu bu gece yapmak zorunda mıyız?" Küçük gri arabasının yolcu koltuğuna otururken iç geçiriyorum, cevabını zaten biliyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Yara bandını falan yırt gitsin. Ayrıca, seni gördüklerine mutlu olabilirler."

"Bundan şüpheliyim." Eğer Shane'in tepkisi bir şey değilse tarafından.

İkinci Bölüm

Shane Blake

Nadiren içerim ama bu gece bir içkiye ihtiyacım var. Ter, öfke ve şehvetten arınmak için bir duş aldıktan sonra Harley'ime atlayıp doğruca Blake'in yerine gidiyorum. Kardeşim barı birkaç yıl önce satın aldı ve şimdi nişanlısı ve hayatının aşkı Karmen ile birlikte işletiyor. Aynı zamanda kasabadaki tek bar, bu yüzden çok fazla seçeneğim yok.

Kardeşlerimi seviyorum ve hem kişisel hem de profesyonel olarak her zaman birbirimizin işindeyiz. Her birimiz ihtiyaç duyulan her yerde yardımcı oluyoruz ama çoğunlukla kendi işimizi yapıyoruz. En yakın arkadaşım Kalum'la birlikte 50 mil içindeki tek emlak acentesini açtık. En küçük kardeşimiz Adam her iki işin de muhasebesini yapıyor. O bir çeşit matematik dehası, küçük pislik. Çoğu zaman aptal gibi davranmayı seçse de.

Her zaman yakındık ve büyümüş olsak da hala öyleyiz. Mercy de eskiden bu dinamiğin bir parçasıydı. Ama sonra büyüdü ve sadece bir oyun arkadaşı olmaktan çıktı. Benim en büyük fantezim oldu. Onu düşündüğümde içimi dışına çıkaran kız. Ve çocuk olduğum için bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım ve sonuç olarak kardeşlerim de öyle yaptı.

Bir gün arka bahçede gülüp şakalaşıyorduk ve göz açıp kapayıncaya kadar annesinin vefatından sonra taşınan bir kamyonu yüklemesine yardım ediyorduk. Şansımı denemediğim ve hayallerimdeki kızı elde etmeye çalışmadığım için kendimi asla affetmedim.

Yine de aklımdan hiç çıkmıyor ve daha önce kollarımdayken neredeyse halüsinasyon gördüğümü sanıyordum. Kesin olan bir şey var ki, o artık hayallerimdeki kız değil. O artık bir kadın.

İstediğim tek şey o ama korkarım asla elde edemeyeceğim.

bir şans. Bara doğru giderken Mercy'yi düşünüyor, bana zaman ayırmasını nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Hayatım tam bir karmaşa ve onun benim saçmalıklarımın içine çekilmek isteyeceğini sanmıyorum.

Charlotte'un Mercy ile birlikte olmama nasıl tepki vereceğini de düşünmelisin. Çocuğumuza hamile kaldığımız gece bir Cadılar Bayramı partisiydi ve ben zil zurna sarhoştum. Bir şekilde kendimi Charlotte'un Mercy olduğuna inandırmıştım. Bu yüzden içmiyordum. Artık bir önemi yok, zaten hayatları onarılamaz şekilde mahvettim.

Yanaştığımda park yeri ağzına kadar doluydu. Ama şehirdeki tek bar biz olunca başka ne beklenir ki? Motosikletimi durdurup derin bir nefes aldıktan sonra bacağımı Harley'imine üzerine atarak binanın etrafından dolaşılıyor ve arka taraftan içeri giriyorum. Wesley'nin muhtemelen bu gece barın arkasında biraz yardıma ihtiyacı olacak.

Arka kapıdan içeri girdiğimde beklediğim son şey Mercy'yi barın arkasında bulmaktı. Tıpkı biz gençken yaptığı gibi içki dağıtıyor.

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle soruyorum.

Hem Mercy hem de barmen Drew dönüp

Ben.

"Meşguldü," diyor, önündeki adama dönerek onun hakkında. "Drew çarpıldı ve Wesley ofisinde kilitli kaldı."

Göz ucuyla Drew'un öğürdüüğünü görüyorum. "Karmen burada," diyor açıklama yaparken. "Sözde bana yardım edeceklerdi ama bir saattir yoklar."

Kahretsin. En büyük ağabeyim sonunda pes edip her zaman sevdiği kızı aldığından beri bu bir sorun oldu. Ellerini ondan uzak tutamıyor. Yine de onu suçlayamam. Mercy'yi elime geçirebilseydim, muhtemelen gitmesine asla izin vermezdim.

"Artık buradayım," diye homurdandım.

Neden bir pislik gibi davrandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu tam da istediğim şeydi - onunla tekrar konuşma fırsatı. Onunla ilgili her şey beni alt üst ediyor ve birden kendimi yeniden hormonlu bir ergen gibi hissediyorum. Ve döngü devam ediyor.

Mercy omzunun üzerinden, "Sen de kapıya göz kulak ol," diye sesleniyor. "Luca'nın çocuğu düştü ve dikiş atılması gerekiyor. Az önce çıktı. Yani bu gece fedai yok."

"Ne zamandan beri bana emir veriyorsun?" Meydan okuyorum.

"Altı yaşındayken burnunu kırdığımdan beri," diye küstahça konuşuyor. "Tekrar yapmamı ister misin?"

Drew bazı müşterilerle birlikte kahkahayı basıyor. Mercy ve ben başımı sallamadan önce uzun süre birbirimize bakıyoruz. Karşılığında bir şey söylemek istiyorum ama o anda bir kavga patlak veriyor ve iki sarhoş pisliği ayırmak için bara atlamak zorunda kalıyorum.

Mercy West

Lanet olsun. Bu adam cidden iyi. Kavga eden iki adamı tartaklayışını izlerken bile tahrik olduğumu hissedebiliyorum. Şiddetin beni tahrik edeceğini hiç düşünmezdim ama bu gece ikinci kez Shane'in vücudunu başka bir adama hükmetmek için kullandığını görmek beni yakamdan tutuşturdu.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, Shane Blake'in dövmelerini ve ciddi bir şiddet eğilimini sakladığına asla inanmazdım. Yani, o lanet olası bir emlakçı, Tanrı aşkına. Adam her zaman kot pantolon, düğmeli gömlek ve kravat takıyor. Bu akşam onu bir yeraltı kafes dövüşünde bulmayı beklemiyordum.

"Bira alabilir miyim?"

Dikkatimi Shane'den uzaklaştırarak son müşterimle yüzleşiyorum. ses adama yakışıyor. Büyük, hantal,

muhtemelen 30 yaşlarında. Ama aynı zamanda, başka bir yakışıklı adam. Buradaki suda ne var böyle? Severn'de bu kadar çok yakışıklı erkek olduğunu hatırlamıyorum. Şimdi ne zaman arkamı dönsem bir tane görüyorum.

"Sizi daha önce burada görmemiştim," diyor adam ve içkisini uzattığımda gamzelerini göstererek gülümsüyor.

"Birkaç yıldır yoktum." Elimi ona doğru uzattım. "Ben Mercy."

Elimi tutuyor ama sıkıyor. Onun yerine parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve ben de liseli kızlar gibi kıkırdıyorum.

"Zane."

"Memnun oldum." Barın aşağısındaki başka bir müşteriye başımla selam veriyorum. "Ama gördüğünüz gibi çok yoğunuz."

Zane birasından bir yudum almadan önce, "İşini yap güzel bayan," diyor. "İşin bittiğinde hemen burada olacağım."

Gecenin geri kalanı içki ve kahkaha dolu bir bulanıklıktı. Blake's'te barın arkasında çalışmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum, ayaklarım çok acısa bile. Bir ara Wesley, kolunun altında Karmen Jones ile ofisinden çıktı.

"Nihayet!" Karmen'in kızarmasına neden olacak şekilde sesleniyorum. "O kadar da uzun sürmedi," diye mırıldanıyor.

"Kastettiğim o değildi. Sadece ikinizi sonunda birlikte gördüğüm için mutluyum. Yıllardır birbirinize bakıp duruyordunuz," diyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Ve sen bir saatten fazladır yoktun," diye mırıldanıyorum kulağına.

Wesley bana sevgiyle gülümsüyor ve göğsüme bir özlem acısı çarpıyor. O benim için her zaman bir ağabey figürü olmuştur. Tek çocuk olarak büyümek zor olabilir ama her zaman Blake kardeşlerim vardı, bu yüzden asla gerçekten yalnız değildim. Demek istediğim, Wesley bana çocukken bisiklete binmeyi ve yeterince büyüdüğümde araba kullanmayı öğretti.

"Kalıyor musun yoksa sadece geçiyor musun?" diye soruyor. "Henüz emin değilim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

birkaç çakırkeyif kadına bir tur daha kokteyl ısmarladım. "Ama şimdi buradayım."

"Bana bir bar kadını lazım. Bunu bir düşün."

Ortaya çıktıkları gibi aniden yok oldular. Severn'de kalmayı planlıyorum ama bunun nedeni bir bar kadını olmak değil, bir iş kurmak istemem. Ama her şeyi yoluna koymak bir ay ya da daha fazla zaman alacak ve bu da beni şimdilik meşgul edebilir.

"Saat kaçta ?" Zane soruyor.

Dilimin ucunda ona ne zaman zamanı olursa söylemek var ama dikkatim Zane'in arkasında öfkeyle kaşlarını çatan Shane tarafından dağıtılıyor.

"Zane," diyor bara yaslanırken alçak sesle. "Burada istenmediğini açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Ben de sana bok ye ve öl dedim." Zane Shane'e doğru bakmıyor bile, dikkatini sadece bana odaklamış durumda.

"Biranı bitir ve defol git."

"Burada bir konuşma yapıyorum." Zane eliyle Ben.

Shane yanan bakışlarını bana doğru çevirdi. Hemen ellerimi kaldırdım, avuç içlerim dışarıda. İkisi arasında bir gerginlik, yanan bir şey var ve ben bunun ortasına girmek istemiyorum.

"Sadece müşterilerle arkadaşça davranıyorum." Gerginliği hafifletmeye çalışarak kıkırdıyorum.

Bakışları yüzümü tarıyor ve herhangi bir aldatma belirtisi arıyor.

"Mercy de senin saçmalıklarla ilgilenmiyor. O yüzden devam et."

Zane'in önündeki yarısı boş birayı alıyor, barın üzerine eğiliyor ve çöp kutusuna atıyor. Shane söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi bana bakıyor ama dönüp uzaklaşıyor. Göz ucuyla bir hareket görüyorum.

"Shane," bağıriyorum, umarım çok geç olmadan beni duyabilir. Geç oldu.

Üçüncü Bölüm

Shane Blake

Müziğin, yüksek sesli konuşmaların ve bardaki kahkahaların arasından onun sesini duymamam gerekirdi ama duyuyorum. Sanki gecenin ölü sessizliğinde kulağıma fısıldamış gibi net bir şekilde duyuyorum.

Tepki vermem ve arkamı dönmem bir saniyemi alıyor. Bir yumruk yüzümün yan tarafına çarpıyor ve eminim ki bu pisliğin beklediği gibi yere düşmek yerine tek yaptığım çenemi esnetmek oluyor. Görüşüm kıpkırmızı oluyor ve Zane'e saldırıyorum. Aklından ne geçiyor bu herifin?

Burası kardeşimin barı. Onu lime lime edeceğim. Wesley ve Drew beni ondan çekmeden önce üç el ateş ettim. Göklere doğru kükrüyorum, kanım kaynıyor. Onu ve Mercy'yi birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi sohbet ederken görmek yeterince kötüydü. Ama kardeşimin barında, hoş karşılanmadığını bildiği bir yerde bana vurarak bana saygısızlık etmesi, hem de enayi bir yumrukla. Onun lanet kafasını koparacağım.

Müdavimlerden ikisinin onu çökmüş, kanlar içinde yattığı yerden kaldırıp bardan dışarı çıkarmalarını izliyorum. Kardeşim ve çalışanı beni tutuyor çünkü buna izin veriyorum. Aptalca bir şey yapmadan önce sakinleşmeye çalışıyorum.

Ama sonra Mercy'nin barın arkasında durduğunu ve ağır ağır nefes aldığını görüyorum. Herhangi bir erkeğin, özellikle de Zane'in ona yakın olması düşüncesine katlanamıyorum. Onunla ilgileniyor muydu? Ona dokunmasına, sarılmasına, öpmesine izin verir miydi? Ellerin onun üzerinde olduğu düşüncesi öfkemi kabartıyor ve dudaklarımdan acımasız kelimeler dökülüyor.

"Bu senin hatan," diye bağırarak onu işaret ediyorum, onun hatası olmadığını bildiğim bir şey için onu suçluyorum.

"Ne?" Şaşırmış görünüyor.

Grup çalmayı bıraktı ve herkes pür dikkat sahneyi izliyor. Yarın tüm şehir bunu konuşacak.

"Bu hep böyleydi. Sen canın ne isterse onu yapıyorsun ve geri kalanımız da bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalıyor."

Ona tokat atmışım gibi görünüyor. Omuzlarını dikleştirmeden önce yüzündeki tüm renk boşalıyor. Gözlerindeki bakışı biliyorum ve derisinin altına girmeme izin vermeyecek. Hayır, hayatımı cehenneme çevirecek. Bu dansı daha önce de yapmıştık.

Eğilerek el çantasını aldı ve tam önüme gelene kadar bar tezgahının etrafında yürüdü. Wesley'e dönmeden önce bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor ve tekrar geri dönüyor, tiksintisi herkesin görebileceği kadar açık.

"Yarın sabah vardiyam için döneceğim," diyor ağabeyime. "Sana gelince, Shay. Büyü artık. Bana saygılı davranamayacaksan, benden uzak dur. Senin sorunun ben değilim, öfken. Her zaman da öyleydi."

Ona bakıyorum, nefesimi kontrol altına almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyor. "Sen. Çalışmıyorsun. Çalışmıyorsun. Burada," diyorum alçak sesle. "Ve sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Eğer bir şeyi gözden kaçırmıyorsam, Wesley şirketin sahibi ve bana bir pozisyon teklif etti. Yardıma ihtiyacı var." Bana ters ters baktı. "Severn benim de evim ve bir daha gitmeyeceğim, o yüzden buna alışsan iyi olur."

Dans pistinde arkadaşı Lisa'ya doğru yürürken onu izliyorum. Sarılmadan önce birkaç dakika konuştular ve Blake's'ten çıkıp gitti. Ne boktan bir durum. Sevdiğim tek kadın ve birbirimize katlanamıyoruz.

Mercy West

Tanrıya şükür Severn küçük bir topluluk ve güvenli

geldikleri gibi. Blake'in evinden çıkıp eve doğru yürüdüğümde saat gece yarısını geçmişti. Öfkeme yenik düşmüştüm ve öfkemle bazı aceleci kararlar vermiş olabilirim ama Shane'in her zaman damarıma basma gibi bir huyu olmuştur. Adamın derimin altına girme ve beni doğru düşünemeyeceğim kadar kızdırma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği var.

Öngörülebilir gelecekte Blake's'te çalışmak isteyip istemediğimi gerçekten bilmiyorum ama benimle bu şekilde konuşmasına izin veremezdim. Onun gibi fiziksel bir yumruk atamayabilirim ama sözlü olarak karşılık verebilirim. Ayrıca öfkemin beni içinde bulunmamayı tercih ettiğim durumlara sokmasına izin verme gibi bir hünerim var.

Bu insanlar haline geldiğimiz için nefret ediyorum.

Öfkeyle, serseri bir gözyaşını siliyorum. Eskiden tüm dünyada en sevdiğim kişiydi, kaotik bir evrende güvenli yerimdi ve tüm sırlarımı anlattığım kişiydi. Ve şimdi beş dakika bile medeni olamıyoruz. Bu ne kadar üzücü?

Büyüdüğüm ev bara yaklaşık on dakika uzaklıkta ve temiz gece havasının tadını çıkararak yavaş adımlarla yürüyorum. Zihnimi boşaltmak ve biraz öfkeden kurtulmak için zamana ihtiyacım var. Tanrı'ya şükür yaz mevsimindeyiz yoksa donmak üzereydim.

Sanki biri beni izliyormuş gibi bir tedirginlik kaplıyor içimi ama etrafıma baktığımda kimseyi göremiyorum. Bir apartmanın önüne iki araba park edilmiş ve karamel renkli koca bir pitbull, yüksek bir çitin arkasındaki devasa karaağacın altında huzur içinde uyuyor. Olağandışı bir şey yok gibi görünüyor, öyleyse neden aniden kaçma isteği duyuyorum?

Annem olsa "Çok fazla korku filmi izliyorsun," derdi ve onu hatırladıkça kıkırdıyorum. Muhtemelen haklıydı ama bu beni biraz hızlanmaktan alıkoymuyor. Sonunda evime girip kapıyı kilitlediğimde rahat bir nefes alıyorum.

Bütün gece boşa geçti. Şimdi uyumam gerekiyor. Çırılçıplak kalana kadar soyunuyorum ve yatağa giriyorum.

yakın zamanda taşınmayı planlıyorum. Kendimden geçip derin ve huzurlu bir uykuya dalmam uzun sürmüyor. Ama uzun sürmüyor.

İnleyerek yatağımda dönüyorum ve birinin yüksek sesle kapıma vurduğunu duyuyorum.

"Geliyorum!" Mini bir öfke nöbeti içinde ayaklarımı tekmelemeden önce bağıryorum.

Yatağımdan kayarak köşedeki sandalyeden büyük boy ve yıpranmış bir tişört aldım. Onu başıma geçirip yalınayak merdivenlerden iniyor, eski orman yeşili halının üzerinden geçerek koridora ve ön kapıya ulaşıyorum.

"Beni bu Allah'ın belası saatte uyandırdığına göre biri ya ölmüş ya da ölüyor olmalı," diye homurdanıyordum kapının kilidini açıp çekerken.

Verandamın basamaklarında oturan adama bakıyorum. "Neden buradasın?"

"Özür dilemek istedim."

"Harika," diyorum alaycı bir şekilde. "Şimdi eve git."

Ayağa kalkmasını bekliyorum. Kalkmadığında, yanına oturmadan önce tişörtün eteklerini çekiştirerek verandaya çıkıyorum. Shane'e ya da gecenin bu saatinde dışarıda olabilecek herhangi birine amımı göstermemek için bacaklarımı önüme atıp ayak bileklerimden kavuşturuyorum. Sessizlik bizi sarıyor. Ama beklediğim gibi tuhaf ya da öfke dolu değil. Her zaman olduğu gibiydi. Ben ve Shane. Rahat ama gergin, ikisini aynı anda hissetmek pek de mantıklı değil.

Yandaki eve bakıyorum, Blake'lerin büyüdüğü ve benim de çocukluğumun yarısını geçirdiğim eve. Wesley ve Karmen şimdi orada yaşıyor. Orada kimin yaşadığı önemli değil, tüm anılarım aynı kalıyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye soruyor bir dakika sonra, dikkatimi tekrar ona çekerek, bakışları zar zor örttüğüm kalçalarımın kilitleniyor.

"Şey, eğer bilmek istiyorsan, uyuyordum." "Ben bunu sormadım."

"Ben çıplak uyurum. Aşağı inmeden önce elime aldığım ilk şey buydu," diyorum gülümsemeye karşı koyarak.

"Lanet ," diye mırıldanıyor, elini yüzüne sürüyor. "Ya kapıdaki başka biri olsaydı?"

"Sabahın bu saatinde başka kim kapıyı çalar ki Shay?"

"Biliyorsam ne olayım," diyor ayağa kalkmadan önce. Bana bakıyor, bakışları dağınık saçlarımdan muhtemelen makyajlı yüzüme, çıplak bacaklarıma ve ayaklarıma doğru ilerliyor. "Ne olursa olsun, Mercy, gerçekten üzgünüm."

Sonra da cevap vermeme izin vermeden çekip gitti.

Dördüncü Bölüm

Shane Blake

Sabahları yazıcı mürekkebi ve kahve kokusunu seviyorum. İşim benim gurur ve neşe kaynağım. İşlerin yapılış şekli, her şeyin yapısı, tüm hayatım etrafımda parçalanırken beni topraklanmış ve akli başında tutuyor. Bu benim kontrol edebileceğim bir şey.

Hâlâ beni görmeyi reddeden Charlotte'un aksine. Ya da önümüzdeki birkaç gün içinde bebeği doğurduğunda bekar bir baba olacağım gerçeğinin. Bebek konusunda doğruyu söylediğini biliyorum. Tüm bunların bir rüya olduğunu, Mercy'nin altımda olduğunu, her zaman istediğim gibi ona sahip olmama izin verdiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama öyle değildi. Bunun yerine, bir Cadılar Bayramı partisinde siyah peruk takan ve yıllardır arzuladığım kadına uzaktan yakından benzemeyen bir kızla sarhoşken yaptığım bir hataydı.

Yeraltı dövüş sahnesinde işler hiç de kolay değil. Zane beni delirtiyor ama o son şampiyon ve insanlarla dalga geçerek öyle kalmaya devam ediyor. Ben onun saçmalıklarına kanacak bir aptal değilim. Onun unvanı için geliyorum ve o ne isterse yapabilir ve söyleyebilir, istediğimi alana kadar gitmeyeceğim.

Sekizgende kolayca uyguladığım şiddet nedeniyle bundan zevk almayacağım düşünülebilir ama alıyorum. İnsanlarla çalışmayı ve onlara ev diyebilecekleri o mükemmel evi bulmalarında yardımcı olmayı seviyorum. Onların hikayelerinin bir parçası olmak kalbimde özel bir yer tutuyor ve böyle küçük bir kasabada, birinin hayalindeki evi satın almasına yardımcı olmak büyük bir olay.

"Günaydın," diyor en iyi arkadaşım Kalum, masama kahve dolu bir strafor bardak bırakırken.

"Yıpranmış görünüyorsun," diye yorum yapıyorum bir bakıştan sonra.

"Bu seni ama ben hiç uyumadım.

iki gün içinde. Yeni komşumun ağlamayı kesmeyen bir bebeği var." Öfkeyle elini yüzünde gezdiriyor.

"Belki de eve dönüp biraz uyumalısın?"

"Keşke..." Kahvesinden bir yudum almadan önce iç geçiriyor. "Ama Vincent'lara bugün birkaç ilanımızı göstermem gerekiyor ve şimdiden iki kez iptal ettiler. Bu komisyonun parmaklarımın arasından kayıp gitmesini gerçekten istemiyorum."

Dün geceden kalan birkaç idari işi bitirmeye devam ederken başımı sallıyorum. Konuyu zorlamaktan daha iyisini biliyorum. Kalum tanıdığım en çalışkan insanlardan biri. Onu kovmak bir yana, o günkü müşterilerini görmeden eve gitmeyeceğini biliyorum.

"Bugün için ne planladın?" diye soruyor, önümdeki masaüstü takvimini kontrol etmek için eğilerek.

"Fazla değil. Eski garaja bakmaya gelen bir müşterim var," diyorum. "Biri orayı tamir edip tekrar çalışır hale getirse harika olurdu."

Kalum kendi ofisine geçmeden önce sırtımı sıvazlarken gülüyor. Son idari işlerimi ve dosyalama işimi de tamamladıktan sonra kahvemden bir yudum alıp sosyal medyada gezinerek zamanın geçmesini ve müşterimin gelmesini bekliyorum.

"Döndüğünü duydum," diyor Kalum'un sesi sonunda beynime süzülüyor.

Hızla ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşıyorum, bilinçaltım sormama gerek kalmadan kiminle konuştuğunu zaten biliyor.

"Bu lanet kasabada kimse sır saklayamaz mı?" Kahkahası bana çarpıyor.

Kapı aralığında durmuş, en iyi arkadaşımın onu göğsüne sıkıca sarışını izliyorum ve kıskançlık içime işliyor. Neden bu biz olamadık? Neden ilk etkileşimimiz bir mutluluk anı olamadı? Hayır. Bunun yerine, her şey yokuş yukarı bir mücadele oldu.

"Bugün sizi buraya getiren nedir? Bir ev kiralamanız mı gerekiyor?"

daire?" Masama döndüğümde Kalum soruyor.

"Hayır, teşekkürler. Ev hâlâ bende. Satmayı bir türlü içime sindiremedim," diye cevap veriyor ve en iyi arkadaşım kıkırdıyor. Elimdeki kalem, tek yaptığımız şey kavga etmekken, aralarındaki kolay şakalaşmayı kavrama gücümünden dolayı . "Aslında," diye devam ediyor, "Shane'i görmeye geldim."

Arkadaşım yine kıkırdıyor ama tek kelime etmiyor. Pislik herif. Görünüşe göre tek yaptığı başkalarının mutsuzluğuna gülmek. Mercy hakkında ne hissettiğimi biliyor ve muhtemelen anlamak bir yana, medeni bile olamamamızın komik olduğunu düşünüyor.

Bana doğru ilerlerken topukları fayanslara vuruyor. Tüm vücudum kaskatı kesilmiş, kapıdan geçip ofisime girdiğinde konuşmasını bekliyorum. Uzun dakikalar boyunca Mercy sessiz kalıyor ve ben onun yakınlığının tadını çıkarıyorum, ince parfümünün kokusunun tadını çıkarıyorum. Bu huzurlu anın uzun sürmeyeceğini biliyorum, bu yüzden tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Peki, bana gösterecek misin?" soruyor alçak sesle, arkama yaslanıp dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken.

"Neyi göstereyim?" Cevap olarak soruyorum, bakışlarımı onunla buluşmak için kaldırmıyor, dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

"Garaj, ahmak."

İçimden bir şok geçiyor. "Neden garaja bakmak istiyorsun ki?"

"Marco seni aramadı mı? Ona listedeki numarayı verdim." "Bay Salazar. Evet, aradı." Garip bir his içimde bir önsezi kabarıyor. Sonraki sözlerini duymak istediğimden emin değilim.

"Tamam. Son kararları önce burayı keşfetmek için buradayım. Yerden memnun kalırsam Marco evrak işlerini tamamlamak için bir hafta kadar sonra burada olacak."

Ona bakıyorum ama sessiz kalıyorum. Hayatında lanet bir adam var ve yine de lanet bir tişörtten başka bir şey giymeden dolaşıyor. Kendimi kirli hissediyorum her tekrar hatırlıyorum nasıl

Bu sabah duşta onu hayal ettim, beyaz fayans duvara patlayana kadar elimi sert aletimin üzerinde gezdirdim.

Tabii ki Mercy'nin hayatında bir erkek olacaktı. Çok güzel bir kız. Yavaşça nefes alıp kıskançlığını bastırıyorum ve ayağı kalkıp arabamın yanı sıra mekânın anahtarlarını da alıyorum.

"Hadi yapalım," diyorum, önce onun gitmesini işaret ederek.

Bir an için bir şey söyleyeceğini sandım. Ama sadece başını sallıyor ve kot pantolonlu kıcıyla kaldırıma yürüyor. Piçin teki olduğunu biliyorum ama bakışlarımı ondan alamıyorum.

Mercy West

Garaj tam olarak hatırladığım gibi. İki pompa ve iki çalışma bölmesi. Yapmak istediğimiz şey için mükemmel ve bugün sözleşmeyi imzalayacağımı biliyorum. Marco ve Antonio burayı çok sevecekler.

"Biraz bakıma ihtiyacı var," diyor Shane ben etrafta dolaşırken.

"Üst katta bir daire var, doğru mu?" Ona bakmadan soruyorum.

Bu adam hormonlarıma saçma sapan şeyler yapıyor. Bir an ona arabamla vurmak istiyorum, sonra da üzerine atlayıp beynimi sikmesi için yalvarmak istiyorum. Onunla ya da herhangi biriyle bu sürekli iniş çıkışları hissetmekten nefret ediyorum.

"Var," diyor alçak sesle. "Ama ev sizde. Yoksa kiraya mı vermek istiyorsunuz?"

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum, ofis alanını kontrol ederken. "Kaç oda var?"

"İki. O zaman daireyi kiraya mı vereceksin?" "Çok meraklısın."

"Bu benim işim. Eğer listeleyecekseniz

Komisyon."

Sonunda ona baktım. Çenesi sıkılmış, yumrukları iki yanında. Bu sadece bir kiralama komisyonu ile ilgili değil, ama ne olabileceğini anlayamıyorum. Şu anda sinirli görünüyor ve bunların hiçbirisi mantıklı değil.

"Marco ve Antonio, iş ortaklarım, daha kalıcı bir yer bulana kadar yaşayacakları bir yere ihtiyaçları olacak." Omuzlarının çöküşünü ve tüm öfkesinin onu terk edişini izliyorum ve sonunda her şey yerine oturuyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım.

"Ne?" Bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Bir sorun mu var?"

"Kıskanıyordun," diye suçluyorum.

"Değildim." Yanaklarındaki renk kızarması olmasaydı, yalanı yanına kâr kalacaktı.

"Shay..." İçimi çekerek ona yaklaşıyorum. "Eğer birbirimizin etrafında olacaksak, aramızdaki havayı temizlemeliyiz. Bu şekilde kavga etmeye devam edemeyiz. Aynı şehirde yaşıyoruz, kardeşin için çalışıyorum, istesen de istemesen de birbirimizin etrafında olmak zorundayız. Bu sağlıklı değil ve ben de kasabada dedikodu konusu olmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Bana bakıyor, konuşmadan önce bakışları yüzümün her santimini okşar gibi.

"İyi," diye itiraf ediyor, isteksizce. "Biraz kıskanmış olabilirim."

"Marco'nun benim erkeğim olduğunu mu düşündün?" Mükemmel ütülenmiş lacivert düğmeli gömleğinin üzerinden elimi göğsüne koyarak soruyorum.

Bu anı muhtemelen sağlıklı olandan çok daha fazla hayal ettim. Aramızdaki havayı temizleme ve yıllar önce neyin yanlış gittiğini bulma fırsatı. Sonunda ona nasıl hissettiğimi söyleme ve belki de her zaman istediğim erkeğe sahip olma şansım.

"Merhamet," diyor alçak sesle, kalbi hızla avucuma çarpıyor. "Şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

"Asla değil," diye yanıtlıyorum. "Ama ben beklemek istemiyorum."

artık."

"Benden ne istiyorsun?"

"Gerçek. Yıllarca birbirimizden ayrılmazdık ve sonra bana bir çöpmüşüm gibi davranmaya başladın. Nedenini bilmek istiyorum. Hayatımda bir erkek olduğunu düşünerek neden kışkırdığını bilmek istiyorum. Ben etraftayken neden hep kızgın olduğunu bilmek istiyorum."

"Merc-"

Ama ben onun sözünü kestim. "Ben sana hiçbir şey yapmadım ve eğer yaptıysam, bunu bilmeyi hak ediyorum."

Bir sonraki hamlesini beklemiyorum ama kendimi onun kaslı kollarına sarılmış, yüzümü sert göğsüne bastırmış buluyorum. Uzun dakikalar boyunca beni sadece tutuyor, sonra bir kol mesafesine gelene kadar beni itiyor. Beni incelerken bakışları bir kez daha yüzümü okşuyor.

"Bilmiyordum," diyor. "Seni üzme istememiştim.

Ya da sana zarar vermem."

"O zaman bana açıkla," diyorum fısıltıyla. "Çünkü anlamıyorum, hiç anlamadım." Acıyı sesimden uzak tutmak ve gözlerimde yanan yaşların düşmesini engellemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Ağlamaktan her zaman nefret etmişimdir.

Shane dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce çelişkili görünüyor.

Beşinci Bölüm

Shane Blake

Yapmamam gerektiğini bildiğim tek şeyi yapıyorum. Yıllardır arzuladığım tek şeyi. Onu öpüyorum. Hayır, onu öpmüyorum, onu tüketiyorum. İstedikimi alıyorum, tamamen onun beni itmesini bekliyorum. Onun yerine kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Vücudumdaki tüm kan güneye akarken tüm mantıklı düşünceler zihnimi terk ediyor. Onu duvara bastırırken, vücudumun sertliğine karşı mükemmel bir şekilde şekillenirken sahip olduğu her kıvrımın tadını çıkarıyorum. Ondan bir miyavlama sesi kaçıyor ve duyduğum her tanrıya yemin ederim ki onun bu sesi tekrar çıkardığını duymadan bir lanet gün daha yaşayamayacağım.

Ama geri çekiliyorum. Çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü kalbimi elinde tutan tek kadına gerçekten sahip çıkmak , lanet olası aletimle değil beynimle düşünmem gerekiyor. Ne kadar cazip olursa olsun.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum, yanaklarının kızarmasını ve göğüslerinin sertçe inip kalkmasını izliyorum. Kendimi ortaya koymadığımı ve onun da aynı şekilde hissetmediğini bilmek güzel.

"Konuşmamız gerek," diyorum. Sesim boğuk ve alçak. "Tamam," diyor gözlerini kapalı tutarak.

"Seni yemeğe götüreyim de adam gibi sohbet edelim."

"Bunu burada yapamaz mıyız? Şimdi mi?" diye soruyor. Sonunda gözlerini açıp bana bakıyor ve hissettiği şaşkınlık yüz hatlarına yansıyor.

"Hayır," diyorum, ondan bir adım uzaklaşarak. "Bu konuşmayı halka açık bir yerde yapmalıyız ki gerçekten gerçekleşeceğini bileyim."

"Aksine mi?" Ses tonundaki öfkeyi duyabiliyorum

Zaten.

"Seni duvara karşı becermenin her yolunu düşünüyorum çünkü yakın zamanda kimsenin bu binayı görmeye gelmeyeceğini biliyorum," diye karşılık veriyorum.

"Oh." Kelime dudaklarından bir döküldü. "Evet.

Oh," diye tekrarlıyorum, gözlerimi devirerek.

"Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor usulca ve ben de ona bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum.

"Siktir, hayır. Ama eğer bunu yapacaksak, bunu doğru şekilde yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Tamam. Beni yedide alabilirsiniz."

Tartışmak istemediğim için başımı salladım. Bu gece Charlotte'u görmem gerekiyordu. Ama randevuyu başka bir zamana alacağım. Zaten beni görmek istemiyor.

Mercy bana doğru yürüyüp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kör edici yaz güneşinin altında binadan çıkıyor. Arabasına binip uzaklaşmasını izledikten sonra paniğin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

Mercy West

Günün geri kalanını hayatımın en güzel öpücüğünü düşünerek geçirdim. Shane Blake'in bana yaptıklarını kelimelere nasıl dökeceğimi bile bilmiyorum ama umarım bunu tekrar yapar.

Randevuma yirmi dakika kala nihayet annemin evinin - benim evimin- garaj yoluna girdim ve arabamdan çantalarımı indirdim. Şehirdeki tek kuaförde saçımı yaptırdıktan sonra yeni bir kıyafet ve ona uygun ayakkabılar aldım.

Verandamın basamağında kırmızı fiyonklu küçük beyaz bir kutu kalbimi yerinden oynatıyor. Shane bana bir hediye mi bırakmış?

Küçük kutuyu alıp ön kapıyı kapatmadan önce hızlıca tüm çantaları küçük mutfak masasının üzerine bırakıyorum.

Mutfak tezgâhına oturup kapağı kaldırmadan önce fiyonkunu dikkatlice çözüyorum.

Bir an için zihnim bomboş ve gördüklerimi tam olarak algılayamıyorum. Ama kutu parmaklarımın arasından kayıp tezgâhın üzerine düşmeden önce bu durum çok uzun sürmüyor. Korku damarlarımda akarken ellerim titriyor. Kapım çalındığında düşmek üzere olan gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum.

Tabii ki erken gelecekti.

Derin bir nefes alarak koridorda ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Shane beni gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyor, tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Neyin var?" Sesi alçak ve aceleci, ama hiçbir kelime bulamıyorum.

Başkalarının önünde ağlamaktan nefret ederim. Küçük bir kızken bile bunu yapmazdım. Bana göre bu zayıflığı gösterir. Beni yanlış anlamayın, ağlarım. Sadece tanıklardan hoşlanmıyorum. Ama bu kadarı da fazla. O lanet kutuyu açtığım andan beri tek hissettiğim korku ve öfke.

Birincisi, biri bana gönderecek diye. Sonra da bu küçük hediyenin gerçek olması için zavallı bir hayvanın ölmesi gerektiğini. Ne olduğunu anlamam sadece bir anımı aldı ve o andan itibaren duygularımla savaşmaya başladım.

Başımı salladığımda Shane beni kollarının arasına alıyor ve kendimi toparlamaya çalışırken onun toprak kokusunu içime çekiyorum, yeterince düşünürsem cevabın aklıma geleceğini umuyorum. Ama beynim tamamen kapanma moduna geçti ve birinin neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum.

Uzun dakikalar sonra Shane elimi tutup beni evin içine çekmeden önce beni serbest bırakıyor, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyor. Mutfakta, rahatsız edici kutunun hala durduğu tezgaha doğru işaret ediyorum. Kutuyu eline alıyor ve tiksintiyle bakıyor. Kutuyu kapatmadan önce gönderenin kim olduğuna dair bir ipucu bulacakmış gibi dikkatle değerlendiriyor.

"Bir not var mıydı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bunu ne zaman aldın?"

"Az önce," diyorum boğazımı temizlemeden önce usulca. "Eve yeni geldim."

Başımı sallıyorum. Konuşamıyor gibiyim. Kutuyu tekrar açmadan önce incelemeye devam ediyor.

"İşte," diyor kapağı çevirip bana ne bulduğunu göstermeden önce. İçinde siyah mürekkeple tek bir kelime yazıyor: HEARTBREAKER.

Zihnim allak bullak oldu. Neden biri benim için böyle bir paket bıraksın ki? Kim bana masum bir hayvanın kalbini gönderir ki? Bu ne anlama geliyor?

Shane telefonunu kulağına dayadıktan sonra "Kalum," diyor. "Yarınki tüm müşterilerimi iptal etmeni istiyorum."

Kalum'un bir şey söylemesini dinledikten sonra konuşmayı bitiriyor. Ara.

"Bunu yapamazsın," diyorum ama sesim hala yumuşak. "Sen müşterilerinizi öylece bırakamazsınız."

"Yapabilirim ve yapacağım," diyor kutuyu alıp mutfak kapısının hemen dışındaki çöp kutusuna atarken. "Bu işi çözmene yardım edeceğim."

"Ama-"

Sözümü kesti. "Dışarıdan bir şeyler alıp seni bir süreliğine buradan çıkarabiliriz. Ama bunu gönderen sapığın kim olduğunu öğrenene kadar burada seninle kalacağım." Bana bakıp tartışmamı bekledi. Karşı çıkmadığımda, bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Güzel, hadi gidelim."

Elimi tutuyor ve beni bir kez daha koridorun sonuna götürüyor. Dışarıda, beni kaldırımın kenarında duran büyük, pırıl pırıl mavi bir kamyonu doğru çekiyor.

Yerel pizzacıya gitmemiz sadece birkaç dakika sürüyor ve yemeğimizi beklemek de yirmi dakika sürüyor. Ama tüm bu süre boyunca Shane elimi bir kez bile bırakmadı, araba kullanırken bile. Beni sakinleştiriyor ve dağılacakmış gibi hissettiğimde bile sakin kalmamı sağlıyor.

Restoranın kapısı arkamızdan kapandığında, dün geceki adam Zane ile yüz yüze geliyoruz. Onun

Bakışları Shane'in elinde kenetlenmiş olan elime takılıyor ve yüz hatlarında bir tiksinti ifadesi beliriyor.

O da neydi öyle? Bu adam beni tanımıyor.

Beni yargılamaya nasıl cüret eder?

Shane alçak sesle, "Bugün bu saçmalık için ne zamanım ne de sabrım var," diyor.

Zane aşırı dostane bir ses tonuyla, "Neşelen, günüşiği," diyor.

İkisi arasında ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama birbirlerinden hoşlanmadıkları çok açık.

"Yeni sıralamaları gördün mü? Görünüşe göre önümüzdeki hafta sonu ikimiz olacağız."

Şimdi her şey anlam kazandı. Onlar rakipler. Shane'in yanımda gerildiğini hissedebiliyorum ve Zane'e bakmadan önce elini sıkıyorum. Durumu tam olarak anlayıp anlamamam ya da Shane'i yıllardır görmemiş olmam önemli değil, her zaman onun arkasını kollayacağım.

"Acıdı mı?" Birden sesimi ve omurgamı yeniden bularak soruyorum. Bu benim için daha kolay. Başı dertte bir genç kız olmaksansa iğneleyici bir sürtük olmakta daha iyiyim.

"Acıdı mı, güzel bayan?" Zane en çekici gülümsemesini takınıyor ve ben onun fazla güzel yüzündeki gülümsemeyi tokatlamak istiyorum.

Yarık dudağı ve kırık burnuyla bile son derece yakışıklı bir adam. Çenesindeki çürük de gülümsemeyi acı verici hale getirecek gibi görünüyor ve bu benim kara kalbime biraz neşe getiriyor.

"Dün gece dayak mı yedin?" Sırıtiyorum. "Sanırım buna alışmalısın. Demek istediğim, Shane seni ringde eşek sudan gelinceye kadar dövecek."

Shane kıkırdayarak bir kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor. Zane sözlerim karşısında kızarıyor ve yumruklarını sıkıyor.

"Göreceğiz," diyor Zane ve uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Kamyona geri binmeden önce köşeyi dönene kadar gidişini izliyoruz.

"Teşekkürler," diyor Shane sırtarak.
"Ne için?"
"Sadece sen olmak."

Altıncı Bölüm

Shane Blake

Evine döndüğümüzde "Burada kal," dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kimsenin bizi beklemediğinden emin olacağım," diyorum, bunun muhtemelen onu korkutacağını bilerek. Ama gerçeği bilmesi gerekiyor.

İçeride, evde sadece bizim olacağımızdan emin olana kadar her iki kattaki tüm odaları kontrol ediyorum. Charlotte'la Karmen'in evinde olanları hatırlıyorum ve Mercy'ye bunu yaşatmayacağımdan eminim.

Charlotte'u düşündükçe midem sıkışıyor. Mercy'ye bu boktan şovdan bahsetmeliyim, en kısa zamanda. Severn'de yaşadığına göre, bunu çoktan duymamış olmasına şaşırdım. Dışarı çıktığımda Mercy'yi tam olarak bıraktığım yerde bulunca şok oldum. Nadiren kimseyi dinler, hele beni hiç dinlemez.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, kamyondan inmesine yardım ettikten sonra bana bakarak.

Onu içeri götürürken sakince, "Sana böyle bir şey göndermek için kimin bir nedeni olabileceğini bulmamız gerekiyor," diyorum.

Eve girdiğimizde, onu duyabileceğim mutfağa gitmeden önce ön kapının kilitli olduğundan emin oluyorum. Mercy dolapları karıştırıyor ve aradığını bulamayınca kapıları çarparak kapatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"İçki arıyorum!"

"Dondurucuyu dene," diyorum. Saniyeler sonra buzlu derinliklerden bir şişe buz gibi votka çıkarıyor ve bir bardak bulup cömertçe dolduruyor.

İki kadehi bitirdikten sonra bakışlarını bana dikti. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Birimizin ayık kalması gerekiyor."

Bana ters ters bakıyor ve başını sallamadan önce ukalaca bir cevap vermemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Nereden başlıyoruz?"

"Şüphelilerin bir listesi üzerinde çalışmamız gerekiyor. Sana zarar vermek isteyecek insanlar" diye kaşlarımı kaldırarak cevap veriyorum.

"Böyle bir şeyi yapabilecek tanıdığım tek bir kişi bile yok," diyor kederli bir şekilde.

Kendimi bildim bileli kahvaltı köşesinde duran küçük yeşil formika masaya oturmadan önce iç geçiriyor. Başını ellerinin üzerine koyarak derin bir nefes alıyor. Orada duran tüm poşetleri kaldırıp yere koyuyorum, pizzayı da oraya yerleştiriyorum.

"Anlıyorum," diyorum yanına oturarak. "Bunu yapabilecek insanları tanıdığımızı asla düşünmek istemeyiz ama bir yerlerde, birileri bunu yapıyor."

"Nereden başlayacağız?"

Mercy West

Shane benimle mutfakta şüpheliler listesi üzerinde çalışarak saatler geçiriyor, cevaplamak istemediğim sorular soruyor. Bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmadığımı itiraf etmek utanç verici. Sıradan ilişkileri sorduğunda ise, öyle bir şey olmamasına rağmen pancar gibi kızarıyorum.

Ancak güneş doğmaya başladığında listemde sadece iki isim vardı: hala şehirde yaşayan eski lise erkek arkadaşım Kevin ve şehirde yaşayan bir başka eski sevgilim Gavin. İkisinin de böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ama Shane yüzde yüz emin olmadan kimsenin üstünü çizemeyeceğimize inanıyor.

Kendi evimde bir toplantıya gidiyormuşum gibi giyinmeme gerek kalmadan birkaç saat önce şort ve atlet giydim.

"Biraz daha kahve yapacağım," diyorum ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatırken. "Sade ve acı hala senin için iyi mi?"

Ama Shane söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyor. Hayır, onun odağı esnerken şortumun üzerinde açığa çıkardığım deri şeridine odaklanmış durumda. Her zaman dünyadan saklamaya çalıştığım şeyi, mürekkebinin altındaki yara izini gördüğünü biliyorum. Bakışları benimkilerle çarpışıyor, sorularla dolup taşıyor.

"Biraz kahve yapayım, sonra dönerim." Bu konuşmadan kaçamayacağımı bildiğim için iç çekiyorum. Böyle bir şeyin peşini bırakmayacak kadar dik kafalı.

Kahveyi hazırladığımda, onu aramadan önce masanın üzerine bırakıyorum. Bu, otururken yapmamız gereken bir konuşma. Onu oturma odasında, kasabaya geldiğimde tekrar astığım eski resimlere bakarken buluyorum. Bazıları aile fotoğrafları, ama diğerleri benim ve Blake kardeşlerden birinin ya da birkaçının büyürken çekilmiş fotoğrafları. Annem o çocukları kendi çocukları gibi severdi ve Bayan Blake de bana hep hiç sahip olamadığı kızı gibi davranırdı. Biz parçalanmış ailelerin bir araya getirildiği ve iki harika kadın tarafından büyütülen küçük bir yamalı bohçaydık.

"Bunu hatırlıyorum," diyor Shane ve gülümsüyor. Benim amigo üniformalı, onun da futbol formalı olduğu bir fotoğrafı gösteriyor. "O gece kazanmış ve şampiyonluk maçına çıkmıştık."

"Güzel bir geceydi." Gülümsüyorum.

"O salak Tommy Smith seni öpmeye çalışana kadar," diyor ve kaşlarını çatıyor.

"Aman Tanrım!" Gülüyorum. "Bunu unutmuşum."

Shane daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama sessizliğini koruyor. İkimizin burada bu şekilde bulunmasının ilişkimizin ilerlemesi için iyi olabileceğini hissediyorum, eğer düşmanca davranmadan sadece konuşabilir ve dürüst olabilirsek. Ama bu ikimiz için de varsayılan bir ayar gibi görünüyor.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyor sessizce ve ben iç çekiyorum.

"Anlatacak pek bir şey yok. ve şimdi ." Uzaklaşmak için dönüyorum ama bileğimden tutup beni geri çekiyor.

"Merhamet," diyor usulca, bana bakıyor, ona her şeyi anlatmam yalvarıyor.

Çocukken bile bunu yapardı. Ondan tek bir şey bile saklayamazdım.

"Kanserdim." "Kanser mi?"

"Evet." Bu konuşmayı her yaptığımda ortaya çıkan gözyaşlarımı uzak tutmak için büyük bir mücadele veriyorum. "Ameliyat oldum ve biraz kemoterapi aldım ve şimdi remisyundayım."

"Ne zaman?" diye soruyor ama cevabı zaten biliyor.

"Öyle değil..." Ama bir bakışla sözümü kesti. "Bu yüzden şehre taşındım," diyorum usulca.

"Tanrı aşkına, kadın!" diye bağıyor ve sesindeki öfkeyle sığıyorum. "Evini, sahip olduğun tek aileyi terk edip bunu tek başına mı yaşadın?"

Ellerini yüzünde gezdirip oturma odasını boydan boya arşınlarken öfkeyle kaynıyor.

"Yük olmak istemedim," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Siktir git bu saçmalıktan," diye kükrer. "Her zaman nasıl göstereceğimizi bilmesek de sizi seviyoruz."

"Shane," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Ölebilirdin." Sesindeki acıyı duyuyorum ve karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Şu anda burada olamam."

Kararımı verirken izlediğim mantığı açıklamam için bana bir dakika bile vermiyor. O zamanlar yanlış bir seçim yaptığımı bildiğimi ya da onu aramak için telefonu milyonlarca kez elime aldığımı ama hiç aramadığımı duymak istemiyor. Kırgın ve kızgın ve söyleyeceğim herhangi bir şeyin yıllar önce verdiğim zararı telafi edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Dışarı çıkarken kapı arkasından çarpıyor ve kalbim paramparça oluyor. Hayatım bundan daha karmaşık olamazdı. Bana iğrenç hediyeler gönderen bir psikopatım var, sevdiğim tek adam beni terk etti ve ben

Ağlamayı kes.

Yedinci Bölüm

Shane Blake

O kadar kızgınlım ki önümü bile zor görüyorum. Bunu nasıl yapabildi? Bizi terk etti, beni terk etti, böylece kaçıp gitti ve hayatının en zor dönemini tek başına geçirdi. Bu da ne demek oluyor? Ona ne kadar değer verdiğimiz göstermedik mi?

Şu anki duygularımla kamyonetimi kullanamayacağımı biliyorum, çünkü aracımı ve kendimi mahvedebilirim. Bunun yerine, en azından sinirimi garajımdaki kum torbasından çıkarabileceğim kendi evime doğru yola çıkıyorum.

Kurtarılmış pitbull'um Zeus, sadece birkaç saatliğine gitmiş olmama rağmen beni tekrar gördüğü için mutlu bir şekilde arka bahçeden bana doğru geliyor. Ayağa fırlayıp salyalarını akıtarak ıslak öpücüklerini çeneme kondururken duruşumu sabitliyorum. Tuttuğum gerginliğin bir kısmından kurtulduğumu hissediyorum ve öfkem azalmaya başlıyor.

Verandanın basamağında oturmuş, güneş doğarken gece gökyüzünün değişen renklerine bakıyorum. Zeus yanıma oturuyor ve sessizlik bizi sarıyor. Mercy ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum ve öfkelenmek yerine, öfkemle maskeleyişim duyguyu, korkuyu hissediyorum.

O tam önümde dururken bile tek hissedebildiğim korkuydu. Onu sonsuza dek kaybetmiş olabileceğimiz ve bunu bilmediğimiz gerçeği beni felç etmeye yetti. Gerçeği bilmesi gerekiyor. Ne olursa olsun, her zaman onun yanında olacağımı, onu destekleyeceğimi ve elini tutacağımı bilmeli.

Charlotte ve bebek hakkında da bilgi sahibi olması gerekiyor. Bilmeyi hak ediyor.

Ama sıçır batırdığımı da biliyorum. Ona bok gönderen deli bir adam var ve kim olduğunu bulana kadar onunla kalmaya yemin ettim. Şimdi onu yalnız bıraktım ve her şey olabilir.

Evine geri dönüp bu gece yaptığım şeyi kelimelerle daha iyi hale getirmeye çalışamam. Zaten berbat olan bir durumu daha da kötüleştirdim. Onun acısını aldım ve her şeyi kendimle ilgili hale getirdim ve kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum dostum," diyorum Zeus'a. "Ama denemek zorundayım."

Zeus bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben gülümsüyorum. En azından bana kızgın değil. Ayağa kalkarak eve giriyorum ve evimin yan tarafındaki müstakil garaja gitmeden önce üzerime bir şeyler giyiyorum. Bir plan düşünmeye başlamadan önce bu fazla enerjinin bir kısmını atmam gerekiyor.

Yumruklarımı bantlayarak, kolumu uzatmadan önce derin bir nefes alıyorum, yumruğum destek kirişlerinden birinde asılı duran torbaya çarpıyor. Her vuruşumda öfke ve korkunun biraz daha azaldığını hissediyorum. Yumruklarımın sesi küçük alanda yüksek çıkıyor. Ama aynı zamanda ruhuma merhem oluyorlar.

Bir saat sonra bitirdiğimde terden sıırılsıklam ama bir planım vardı.

Mercy West

Shane gittikten sonra uyuyana kadar ağladım ve bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Yaptığım kahve mutfaktaki masanın üzerinde duruyor, soğuk ve dokunulmamış.

Yatağında uzanırken keşke tekrar uyuyabilsem diyorum ama kalbimin kırılmış olması hayatın durduğu anlamına gelmiyor. Dünya hala dönüyor, güneş hala Doğu'dan doğuyor ve benim kıcıımı kaldırmam gerekiyor. Kendime acıyarak beş dakika daha öylece yatıyorum ve sonunda kendimi yataktan dışarı atıyorum.

Yalnız olmadığımı fark ettiğimde mutfakta yeni bir kahve yapıyordum.

Ciğerlerimden bir çığlık koptu, sonra bir elimi

Ağzımı. Shane kahvaltı köşesindeki küçük masada oturuyor, bakışları dikkatle bana sabitlenmiş.

"Seni korkutmak istememiştim," diyor usulca.

"Görev tamamlanmadı, pislik."

"Ben gittikten sonra kapıyı kilitlememişsin." "Her neyse," diyorum gözlerimi devirerek.

O kıkırdıyor ve ben ters ters bakıyorum, bir yandan da kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyorum.

Shane ciddi bir ifadeyle, "Konuşmamız gerek," diyor.

"Sanırım dün gece söylemen gereken her şeyi söyledin."

Ona sırtımı döndüm ve kahve makinesiyle oynamaya devam ettim.

"Merhamet," diyor iç çekerek.

"Shane." Ona ters ters bakıyorum ama o sadece sırtıyor.

Özür dilemek için "Ben bir pislik kafalıyım," diyor. "Bu sabahı kendimle ilgili hale getirdim ama öyle değildi."

"İyi," diye hayıflandım. "Sanırım affedildin. Ama seninle çene çalacak vaktim yok. İşe gitmem gerekiyor."

"Wesley'i aradım bile. Kalman gerektiğini söyledi. koy."

Hayatımı sikeyim!

Ben sadece biraz mahremiyete kendimi toparlamaya ihtiyacım var

Dünyayla yüzleşmeden önce. Yaşadıklarımın verdiği tepki itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. Son çıktığım adam yara izlerimi gördükten sonra benimle yatmadı bile. Bu yüzden onları mürekkeple kaplattım. Onun da aynı şekilde hissetmesini beklemiyordum. Gerçeği öğrendikten sonra hepsi bana kırılmışım, daha az kadınmışım gibi bakıyor. Ve o her şeyi bilmiyor bile.

Bir şey söylemek yerine, karşısına oturmadan önce ikimize de birer fincan kahve yapıyorum.

"Sen hatırladım." O gülümsüyor önce
Yudumlarken Kahvesini.

Hiçbir şey söylemem. Onunla ilgili tek bir şeyi bile unutmadığımı nasıl açıklayabilirim?

Fincanımın kenarından, "Söyle bakalım Shane," diyorum. "Bugün çalışmam gerekmiyorsa, yatağıma dönüyorum."

"Davranış biçimim için gerçekten özür dilerim," diyor, sesi pişmanlıkla dolu. "Kızgındım ve bunun acısını senden çıkardım."

"Buna alışkınım."

Gözleri öfkeyle parlıyor ama kendini kontrol altında tutuyor. "Neden böyle tepki verdiğimi açıklamak istiyorum. Söylediğim her şeyi dinlemen istiyorum."

Onu dikkatle izliyorum, tam olarak ne söyleyebileceğinden emin değilim. Ama söyleyeceği şeyin ikimizi de sonsuza dek değiştireceğini biliyorum. Bunu havada hissedebiliyorum, sinirlerini.

"On altı yaşlarındayken sana aşık oldum." Yüksek sesle nefes alıyorum ama o sadece başını sallayarak gülümsüyor. "Sana karşı böyle hissetmemek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Sana küçük bir kız kardeş gibi davranmaya çalıştım, senden uzak durmaya çalıştım. Hatta sana zarar bilmeme rağmen tam bir pislik gibi davrandım. Sadece tekrar biz olmamızı istedim, anlıyor musun?"

Bir şey söylememi bekliyor, herhangi bir şey, ama söyleyecek sözüm yok. Boğazım kurudu ve kendimi bir tür rüyanın içinde sıkışmış gibi hissediyorum.

Devam etmeden önce gülümsüyor. "Balo arkadaşının burnunu Kalum kırmadı. Ben kırdım. Ayrıca Tommy'nin seni her gördüğünde sokağın diğer tarafında yürümesinin nedeni de benim." Küçük bir çocuk gibi sırtıyor. "Bu sabah ödüm bokuma karıştı. Ölebileceğini bilmek, sana nasıl hissettiğimi söyleme fırsatı bulamadan seni kaybedebileceğimi bilmek. Nasıl hissettiğimi."

"Shane-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bırak da bitireyim," diyor gergin bir gülümsemeye. "Keşke bana gelseydin. Hatta herhangi birimize. Keşke senin yanında olsaydım, seni destekleseydim. Ama ikimiz de geçmişti değiştiremeyiz, tek yapabileceğimiz ilerlemek. Seni seviyorum Mercy, her zaman sevdim ve umarım sen de bana

kanıtlamak için bir şans."

Ağladığımı ancak o konuşmayı kestikten sonra fark ediyorum. Bu her küçük kızın hayalinin gerçekleşmesi. Sevdığınız ilk erkeğin, hâlâ gizliden gizliye sevdiğiniz erkeğin, sizinle birlikte olmak istediğini söylemesi. Gerçek dışı bir his.

Gözyaşlarımın arasından "Sen gerçekten bir aptalsın," diyorum ve o da itiraz etmiyor.

Masanın etrafında hızla dolaşüyor ve beni sandalyeden kaldırıp kucağına oturtuyor. Yatıştırıcı elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. "Seni ağlatmak istememiştim. Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan, anlarım.

-" Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

Dudaklarımı dudaklarına değdirerek susturuyorum. Şoku atlatıp beni öpmeye başlaması sadece bir anını alıyor. İri, yaralı elleri saçlarıma dolanıyor ve başımı istediği gibi açıyor. Öpüşme aceleye gelmiyor, daha ziyade birbirimizi keşfediyoruz, dudaklar ve diller anın tadını çıkarıyor.

Beni anlamsızca öpüyor, nefesim kesiliyor, başım dönüyor, sonra geri çekiliyor. "Emin değilim ama bunu olumlu bir tepki olarak kabul edeceğim" diyor ve gülümsüyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, seni aptal. Benim de aynı şekilde hissetmediğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Ben bir aptal mıyım?" diye omuz silkerek ve çocuksu bir tavırla cevap verir.

Sırt.

Ve onu tekrar öpmeden önce özgürce gülüyorum. Uzun süre sonra anlar, o uzaklaşır.

"Başka bir şey daha var." Bir kez daha gergin olduğunu söyleyebilirim. "Bunu sana söyleyen ben olmak istiyorum çünkü başkasından duyarsan beni asla affetmeyeceğini biliyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sinirlerim de belli oluyor. "Bir kız var. Ve hamile."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözleri kalbimi acıtıyor çünkü ona benim asla tek şeyi verebilir.

"Bebeđi istemiyor. Ebeveynlik haklarını çoktan devretti. Ben sadece ocuk doğana kadar bekliyorum," diye açıklıyor usulca. "Bekâr bir baba olacağım ve bunun senin dűşündűđűn şey olmadığını biliyorum. Bunu bilmeyi hak ve eđer benimle birlikte olmak istemezsen bunu sana karşı kullanmayacağım..." Sinirlerine hakim olamadığı için sözleri hızlı ve öfkeli.

Dudaklarımı onunkilere bastırarak sözünü kestim. Sanki ondan uzaklaşabilirmişim gibi.

Sekizinci Bölüm

Shane Blake

Perşembe gecesi kavgamdan sonra Mercy'nin bana çarpmasından bu yana, müthiş bir roller-coaster yolculuğu oldu. Hayatıma tekrar girmesinin üzerinden sadece iki gün geçtiğine inanmak zor ama bu işler böyle yürüyor. Bir sonraki virajda ne olacağını asla bilemezsiniz. Şimdi, sekiz yıldır sevdiğim kız kucağımda ve kollarımda ve hayatlarımız buna bağılıymış gibi beni öpüyor.

Uzaklaşarak ona bakıyorum. "Kafam karıştı."

Gülüyor ve kahkahası kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, onu kızdırıp çıldırtsam da onu mutlu da edebileceğimi biliyorum.

"Çocuğun olması umurumda değil," diyor gülümseyerek. "Onu benimle aldatmadığın sürece, gerçekten umurumda değil."

"Ben asla..."

"Umarım öyle değildir." Sözümü kesti. Tekrar.

Kendini tutamıyormuş gibi beni bir kez daha öpmeden önce göğsünü benimkine bastırıyor. Ama üzerinde sadece bir tişört ve külot olduğu gerçeğinin çok net farkındayım. Az önce konuştuğumuz her şeyden sonra bile bu zihnime kazınmış durumda.

Mutfağa girdiği anda onu uykuda buruşmuş ve çok az kıyafet giymiş bir halde görmek beni kurşun gibi sertleştirmişti. Şimdi onu böyle karşımda görünce doğru düzgün düşünemiyorum. Vücudumdaki tüm kan beynimden kaçtı ve şu anda sikime doğru pompalanıyor.

"Mercy..." Uzaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Giyinmen gerek."

"Ha?"

Gülümsüyorum. Dudakları öpüşmelerimizden dolayı şişmişti.

biraz şaşkın görünüyor. Ama bunu doğru yapmam gerektiğini biliyorum. Onu sadece seks için istediğimi düşünmesini asla istemiyorum.

"Yarı giyiniksin," diyorum, sesim çakıl çiğniyormuşum gibi çıkıyor.

Bana dönmeden önce giydiği şeye bakıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kaşlarını çatıyor. "Bu yaralarımın mı ilgili?"

Birisi ona vücudu hakkında kendini bilinçli hissettirecek bir şey söylemiş ya da yapmış. Bu yüzden dövme yaptırdı. Yara dokusu üzerine dövme yaptırmanın çok acı verdiğini biliyorum ve bu küçük bir parça değil. Ayrıca çok detaylı. Cildine bu kadar karmaşık bir sanat eseri yapmak saatler sürmüş ve bunu yaptırmak için çok acı çekmiş.

"Hiç de değil," diyorum, elimi tişörtünün altından geçirip kırmızı güllü dövmenin gizlemek için yapıldığını bildiğim bölgeyi okşuyorum. "Bu sadece senin hayatta kalan biri olduğun anlamına geliyor. Bir savaşçı."

Yüksek sesli bir hıçkırık onu terk ediyor ve onu tekrar harekete geçiren sözlerim mi yoksa dokunuşum mu olduğunu bilmiyorum. Mercy'yi kaç kez ağlarken gördüğümü ellerimle sayabilirim. Ve yemin ederim ki son yirmi dört saat içinde daha fazla ağladı.

"Bebeğim, bana ne olduğunu söylemen gerek" diyorum. Yumuşakça. "Hiçbir sorun yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?" Kafam çok karıştı.

"Bilmiyorum." Hıçkırıyor ve ben gülüyorum. "Sen sadece doğru şeyleri söyleyip duruyorsun ve bu da beynimin kız tarafıyla dalga geçiyor."

Beni daha fazla kahkaha bırakıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. Bu güzel, tek istediğim buydu.

Merhamet.

Happy.

Onu kucağımdan kaldırıp sabitledikten sonra tekrar deniyorum. "Hâlâ giyinmen gerekiyor."

Beni yakından izliyor, bakışları ereksiyonuma gelene kadar tüm vücudumu tarıyor. Saklamaya çalışmıyorum, beni tahrik ettiği için utanmıyorum.

"Ya giyinmek istemiyorsam, Shane?" "Buraya sevişmek için gelmedim," diye karşı çıkıyorum.

Tişörtünü yere bırakmadan önce başının üzerine kaldırıyor. "Ama bu eğlenceli bir bonus olmaz mıydı?"

Mercy West

Shane ereksiyonunu ayarlarken göğüslerime bakıyor ve ameliyatımdan beri ilk kez kendimi güvende ve güzel hissediyorum. Vücudumu ondan saklamak için ellerimi kullanmak istemiyorum, her şeyi görmesini istiyorum.

"Buraya gel," diye gürlüyor sesi, sandalyesini geriye itip kalçalarını açmadan önce masayla arasında boşluk bırakırken.

Ne derse yapmakta tereddüt etmiyorum. İstedğim şey bu, her zaman istediğim şey -hane Blake.

Kalçalarımdaki elleri ürpermeme neden oluyor ve kıkırdıyor. Sergilediğim her dövmeye bakıyor, elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Dudaklarını yara izimin üzerine koymadan önce, "Göz kamaştırıcısın," diye mırıldandı. "Şu anda burada olduğuna inanamıyorum."

Dudakları yukarı doğru ilerliyor ve hassas sol göğsümün altını öpmeden önce tüm vücudumun titremesine neden oluyor. Meme ucumu ağzının ıslak sıcaklığına almadan önce göğsümün her yerine öpücükler ve küçük aşk ısırıkları yerleştirmek için zaman ayırıyor. Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülüyor, başım coşkuyla geriye savruluyor.

Çenesini karnıma dayamadan ve bakışlarında parlayan şehvetle bana bakmadan önce yüksek bir sesle etimi serbest bırakıyor.

"Böyle sesler çıkarırsan bu iş olması gerekenden daha çabuk biter bebeğim. Bunu daha önce de hayal etmiştim.

seksin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden derin bir nefes almanı ve senden zevk almama izin vermeni istiyorum."

Şehvetin sersemliğiyle başımı sallıyorum. Yaptığı şeye devam etmesine ihtiyacım var. Bedenim onun için yalvarıyor. Sandalyeden kalkan Shane, kıcımlı masanın üzerine koymadan önce beni havaya kaldırıyor ve açılmış kalçalarımın arasına giriyor. Elini göğsümün ortasına koyarak beni yavaşça aşağı itiyor ve soğuk, sert yüzeyin üzerine yatırıyor.

"Bunlar çok seksi." Parmağını dantel külotumun içinde gezdiriyor. "Umarım bağlı değildir," diye mırıldanıyor, sonra bir yırtılma sesi havayı dolduruyor ve kumaş parçası yere düşüyor.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Neden bu kadar ateşli?

Shane ellerini aşağı yukarı bacaklarımı daha da açıyor. Bir sandalyenin fayanslara sürtünme sesini duyuyorum ama ne yapıyor olabileceği konusunda endişelenemeyecek kadar o anın içinde kaybolmuş durumdayım. Bana dokunmayı bırakmadığı sürece, daha az umursayamazdım.

Bir parmağını amımın dudakları arasına kaydırıyor ve ben kıvranıyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor dilini aynı yolda gezdirmeden önce. "Kahretsin, tadın çok güzel. Tıpkı bildiğim gibi."

Sözleri beni sarıp sarmalıyor ve ben onu asla istemiyorum. Dur.

"Bundan keyif alacağım." Gülümsemesini duyabiliyorum dili merkezime dönmeden önce.

Başının arkasına tutunurken dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamıyorum. "Shane."

Zevkim onu teşvik ediyor ve seksime karşı gülümsediğini hissediyorum. Dili, dairesel hareketler yapmadan önce göt deliğimden klitorisime doğru ilerliyor. Yaptığı şeye alışır alışmaz değiştiriyor. Klitorisimi sertçe emiyor

ve iki parmağını ağlayan kanalıma sokuyor ve ben bir çığlık atıyorum. Orgazmım beni ele geçiriyor ve tüm düşüncelerimi yok ediyor. Şu anda, kardeşinin komşum olması umurumda değil. Tepkilerimi kontrol edemiyorum.

Hayatımın en patlayıcı orgazmından çıktıktan sonra onu gülümseyerek üzerime eğilmiş buluyorum. Ama hâlâ tamamen giyinikti.

"Buraya sevişmek için gelmediğimi söylemiştim." Beni öpüyor ve dudaklarında kendi tadımı alıyorum. "Prezervatifim yok."

Her şeyi değiştirebileceğini bildiğim sözleri söylerken kendimi savunmasız hissediyorum. "Fark etmez. Çocuk sahibi olamam."

Dokuzuncu Bölüm

Shane Blake

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek ona bakıyorum ama söylemiyor. Eli yara izine gidiyor ve kafamda bir şeyler canlanıyor. Yeni bir hayat kurma şansından vazgeçerek kendi hayatını kurtarmıştı. Kalbim onun için acıyor.

"Bebeğim," diyorum onu öpmeden önce usulca. "Benim için fark etmez."

"Bir gün olacak," diyor üzüntüyle. "Zaten bir çocuğunuz olsa bile, bizim kendi çocuğumuz olmayacak."

"Olmayacak çünkü sana, Zeus'a ve çocuğumuza sahip olacağım. Başka bir şeye ihtiyacım yok." Sesimdeki inancı duyabiliyorum.

"Zeus mu?" diye soruyor kaşlarını çatarak, ona çocuğumun annesi olacağını söylediğim kısmı atlayarak. Ben de izin verdim.

"Henüz oğlumla tanışmadın." Gülümsüyorum. "Tanışabileceğin en güzel, en yumuşak kalpli pitbull o."

"Bir köpek mi?"

"Benim . Bizim . Ve sana tapacak."

Gülüyor, koluyla yüzünü kapatıyor ve ben de o anki gerilimi azaltabildiğim için mutlu oluyorum. İkimizin de kendi yüklerimizle geldiğimizi biliyorum ama birlikte bu işi yürütebileceğimize eminim. Daha azıyla yetinmeyeceğim.

"Shane?" diyor kahkahası dindikten sonra. "Bunu istediğine emin misin? Beni mi?"

"Tek istediğim sensin," diye dürüstçe cevap veriyorum, sikimin başını onun girişine dayıyorum.

Biz konuşurken ben pantolonumu çıkarmakla meşguldüm. Bana izin verirse, onun sıcaklığına gömülmekten başka bir şey istemiyorum. Elleri göğsüme bastırıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Ona bakıyorum ama konuşmuyor, sadece üzerimdeki siyah tişörtü çekestiriyor. Eğer beni çıplak istiyorsa

Alacağı Şey buydu ve onu öpmeden önce hızla yere bıraktım.

Ereksiyonum yavaşça içine doğru itiyor, boyutuma alışmasına izin veriyor. Bu vnebileceğim bir Şey değil ama bazı alanlarda kutsanmış olduğumun farkındayım. Onu incitmek istemiyorum, bu yüzden duvarlarının baskısı yıldızları görmem için yeterli olsa da acele etmiyorum.

Kaygan sıcağının içinde dibe vurduğumda nefesim kesiliyor ama bir santim bile kıpırdamıyorum. Bunun yerine, dudaklarımı boynundan aşağıya ve göğsünün üzerinde gezdiriyorum, ta ki sivri meme uçlarından birine ulaşıp onu ağzıma alana kadar. Kıvrımlarına uygun mükemmel gğsleri var. Büyük, dolgun ve yumuşak, güzel pembe meme uçlarıyla ulanmış.

Őehvet dolu bakışlarına bakmadan önce bir patlamayla bırakıyorum. "Şimdi hareket edeceğim. Daha fazla bekleyemem," diyorum kalçalarımı döndürerek ve dudaklarından bir inilti çekerek.

Yavaş başlıyorum ama çok geçmeden ona bir iblis gibi vurmaya başlıyorum.

"Shane," diye inliyor yüksek sesle. "Tanrım, evet!"

"Bu mükemmel amcığı sikeceğim. Her biriyle. Tanrım. Lanet. Gün." Sözlerimi cezalandırıcı itışlerle noktalıyorum. "Her odada. Her yüzeyde. Durmam için yalvarana kadar."

"Asla," diye miyavlıyor Mercy, başını bir o yana bir bu yana sallayarak.

İçinden ıkıyorum ve hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Onu dik tutarak elimi saçlarına doluyorum ve sanki bu son şansım mış gibi onu öpüyorum. ekildiğimde sandalyeye tekrar oturuyorum ve elimi ereksiyonumun etrafına sarıyorum, kot pantolonum ayak bileklerimdeyken sıkıca ama yavaşça okşuyorum.

Dudaklarını yalayarak sikime bakarken, "Sr beni bebeğim," diyorum. "O güzel gğslerin yüzümün önünde zıplamasını görmek istiyorum."

Mercy West

Shane'in elinin ereksiyonunun sert uzunluğunda aşağı yukarı çalışmasını izliyorum ve onu ağızıma almadan önce dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünmek için delice bir dürtü duyuyorum. Hayatımda birkaç kez oral seks yapmıştım ve hiçbir zaman gerçekten zevk aldığım bir şey olmamıştı, ama onun sikini emmeye bayılacağımı hissediyorum.

Shane ne düşündüğümü bildiğinden, çakıllı bir ses tonuyla, "Söz veriyorum, bunun için daha sonra zamanımız olacak," diyor.

Annemin eski mutfak sandalyelerinden birinin üzerine oturmadan önce başımla kabul ediyorum. Eğer mobilyalarının üzerinde ne yaptığımızı bilseydi kıçımıza tekmeyi basardı. Ama destek için arkasını tutarken yavaşça onun boyuna batarken daha az umursayamazdım.

"Kahretsin," diye küfrediyorum sonunda onu tamamen içime aldığım da. "Bu çok daha derin."

Takındığı ukala gülümseme, aldığım kadar iyi verebileceğimi kanıtlamak istememe neden oluyor ve kalçalarımı ileri atıyorum.

Kulağına eğilip fısıldıyorum. "Benim sıram."

Shane'den bir inilti koparmadan önce kalçalarımı ondan neredeyse tamamen uzaklaşana kadar kaldırıyorum. Elleri kalçalarımı kavıyor ve sürekli hızını ve temposunu değiştirerek beni yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, nefes alış veriş değişiyor ve yaklaştığını anlıyorum. Kalçalarımın her aşağı inişinde o da yukarı doğru itiyor, alttan içime giriyor.

"Evet, Shane," diye inliyorum, meme uçlarından birini avuçlarının arasına alırken.

Dişler.

Tüm vücut ağırlığımı onun sikine veriyorum. orgazmım üzerime çökerken. Tüm vücudum bir anda patlayacakmış gibi hissediyor. Nefesim kesiliyor ve seksimin ona yapıştığını hissediyorum.

"Merhamet," diye kükrüyor ve bedenimin derinliklerinde kendini kaybettiğini hissediyorum.

Orgazm sonrası mutluluğun tadını çıkararak uzun dakikalar boyunca birbirimizin kucağında kilitli kalıyoruz.

Tahtanın yerinden oynaması ve bizi tutan sandalyenin kırılmasıyla çıkan yüksek sesli bir gıcırtı dışında hiçbir uyarı yok. Uzuvarımız, kahkahalarımız ve öpücüklerimiz birbirine karışarak yere düşerken ikimiz de çılgınlar gibi gülümsüyoruz.

"Mobilyalarım konusunda daha dikkatli olmalıyız," diye şaka yaparak yüzünü okşuyorum.

"Evimde daha fazlası var."

Kaygısız bir kahkaha atıyorum. "Seni sevdiğimi biliyor musun, göt herif?"

Shane beni mutfak zeminine yapıştırırken gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor hınzır bir gülümsemeyle, sonra tekrar içime kayıyor. "Şimdi sen benim bir yalancı olduğumu düşünmeden önce seni her odada beceme sözümü tutmam gerekiyor."

İtişleri yavaş ve ölçülü. Bakışları benimkine kilitlendi. Bu sevişme değil, hayır, benimle sevişiyor.

O an, kırılan camın sesiyle bozuldu. Shane hızla ayağa kalkıp kot pantolonunun içine girmeden önce içimden çekiliyor.

"Giyin ama burada kal," diyor ve sesin geldiği yere gitmeden önce kalkmama yardım ediyor.

Tartışmak istiyorum ama beni güvende tutmaya çalıştığını biliyorum. Bu sabah olanlar asıl sorunumu gölgede bıraktı. Ama gerçek şu ki, dışarıda bir yerlerde hala verandama çarpık hediyeler bırakan hasta bir insan var.

Birkaç dakika sonra oturma odasından "Güvenli," diye bağılıyor.

Siyah tişörtünün içine girdim ve çıplak ayaklarım beni doğrudan ona götürüyor. Zihnim aşırı tepki veriyor ve korkunç şeyler hayal etmeye devam ediyorum. Muhtemelen sokakta beyzbol oynarken toplarını pencereye vuran birkaç çocuğu.

Shane içeri girdiğimde sinirli görünüyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Orada cam Her yerde, Bebeğim. Ve sen ayakkabı giymiyorsun."

Etrafına bir parça kağıt sarılmış bir tuğla tutuyor.

"O da ne?"

"Sana söylemek istemiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Bu sadece seni üzecek ve sen sadece mutluydun. Biz sadece mutluyduk."

Kalbim onun sözleriyle eriyor. "Beni her şeyden koruyamazsın. Korumanı da istemiyorum."

Bir an için bana söylemeyeceğini düşünüyorum ama sonra bana notu göstermek için dönüyor.

SENİ ÖLDÜRECEĞİM, FAHIŞE!

Yüzümdeki tüm rengin aktığını hissediyorum. Bu, tuhaf birinin bana hediye bırakmasından daha kötü olabilir.

Onuncu Bölüm

Shane Blake

Kanım kaynıyor ama şu anda aklımı kaybetme lüksüm yok. Mercy'nin koridorun zeminine çökmeden hemen önce onu hiç görmediğim kadar solgunlaşmasını izliyorum. Bu anın tadını çıkarabilmemiz gerekiyordu ve şimdi lanet olası bir salak tarafından mahvedildi.

Tuğlayı bırakarak ileriye doğru adım attım, onu kollarıma aldım ve yatak odasına taşıdım. Odayı taramadan önce onu nazikçe yatağa yatırdım.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor, sesi boş.

"Bir bavul."

Dolabının kapağını açtım ve içeri karıştırmaya başladım.

"Tam olarak nereye gittiğimi sanıyorsun?"

"Benimle kalmaya geliyorsun," diyorum hayal kırıklığı içinde, hâlâ aradığımı bulamamış olarak.

"Ne?" diye bağılıyor. Ellerini kalçalarına dayamış, ters ters bakarak yataktan atlıyor. "Ciddi olamazsın!"

Arayışımı durdurup onunla yüzleştim. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel, en inatçı kadın. Ve uzun bacaklarının tişörtümün altından çıktığını görmek pastanın üzerindeki kiraz gibi.

"Bebeğim," diyorum derin bir nefes alarak. "Güvende olduğundan emin olmalıyım. Neler döndüğü ya da bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama seni burada koruyamam."

Ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Kendi evimden kovulmayacağım," diyor sonunda.

"Seninle kalabilseydim kalırdım." Hayal kırıklığı içinde elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ama bahçeniz kapalı değil ve Zeus'u yalnız bırakmayacağım. O yüzden benim evime gidiyoruz."

"Az önce sikini içime soktuğun için benim adıma karar verebileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor bana doğru yürüyüp meydan okuyarak.

Bu hep böyle olmuştur. İkimiz de asla geri adım atmak istemiyoruz, ikimiz de diğerinin boyun eğmesini bekliyoruz.

"Hayır. Bence kararları ben çünkü sen sağlıklı düşünemiyorsun. Çünkü hayatın tehlikede. Ve seni sevdiğim ve güvende tutmak istediğim için." Yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor. "Seni becermek sadece bir bonus."

"Sen bir pisliksin, Shane Blake," diye tıslıyor.

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim." Kıkırdıyorum. "Bavullar nerede?"

Koridordaki bir dolabı işaret etmeden önce bana ters ters bakıyor.

"Harika." Tekerlekli, büyük, siyah ve mor bir tane alırken sırtıyıyorum. "Hadi seni toplayalım. Pencereyi kapatması için birini ayarlayacağım, sonra da kardeşimin evine yemeğe gideriz."

Annemiz öldükten sonra değiştirmedığımız tek gelenek bu. Cumartesi öğleden sonra hepimiz Wesley'in evinde bir aile yemeği için buluşuruz. Haftanın geri kalanı çok yoğun geçiyor ve çoğunlukla Pazar günleri birimiz ya da hepimiz akşamdan kalma oluyoruz. Mercy bu geleneği biliyor çünkü ben kendimi bildim bileli bu böyle.

"Kahretsin!"

Acaba unuttu mu? Dönüp ona bakıyorum ve Mercy'nin kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Sorunun ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ama anladığımda kahkahayı basıyorum.

"Hiç komik değil!" Kafama parlak sarı bir yastık fırlatıyor.

"Bebeğim, insanlar bizi mutlaka öğrenecek. Küçük bir kasabada yaşıyoruz."

"Adını lanet bir ölüm perisi gibi haykırdıktan sonra kardeşin ve Karmen'le yüzleşmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Başka bir yere gitmek ister misin?" Soruyorum, deniyorum

ona bir çıkış ver.

Hiç utanmıyorum ama onun da rahat olmasını istiyorum. Ve eğer bu Cumartesi öğle yemeğini kardeşlerimle kaçırmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Deli misin sen?" Kafama bir yastık daha fırlatıyor ve ben onu yakalıyorum. "Geleneklere karşı gelmeden ben sorumlu olmayacağım. Öğle yemeğine gidiyoruz."

Yastığı yere atarak ona doğru yürüyorum, parmaklarımı siyah saçlarına doluyorum ve onu ölesiye öpüyorum. Sonunda geri çekildiğimde, biraz şaşkın görünüyordu.

"Bana bok atmayı bırak," diye mırıldandım. "Deliliğimi ortaya çıkarıyorsun." Gülümsüyor.

"Çılgınlığını seviyorum. Ama yan kapıya gitmeden önce seni toparlayıp duş aldırmamız gerek." Ondan uzaklaşıyorum. "Ve seni yarı çıplak ve ateşli görmek, seni domaltıp tekrar çılgılık attırmak istememe neden oluyor."

"Yapma. Sen. Cüret etme."

Mercy yavaşça benden uzaklaşıyor, beni bir şahin gibi izliyor. İçimden derin bir kıkırdama geçiyor.

"Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Şimdi işimizi halletmeliyiz."

Mercy West

Sanki çocukluğuma geri dönüyorum. Duş alıp temiz kıyafetlerimi giydikten sonra bavulumu arabaya atıp yan kapıya doğru yürüyoruz. Hayatımın büyük bir bölümünde benim için ikinci bir ev gibi olan evin içindeyiz şimdi ve hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum.

Mobilyalar aynı, duvar kâğıtları da öyle. Koridor boyunca tüm çocukların ve bazılarıyla benim ve Karmen'in çerçeveli fotoğrafları var. Mutfaktan gelen kokular bile nostaljinin damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

Kahretsin, annemi özledim.

Gözlerimin buğulandığını hissediyorum ve derin bir nefes alıyorum.

duygularımı kontrol altında tutmak için nefes alıyorum. Nadiren ağlayan biri olarak, son zamanlarda bunu çok fazla yapıyorum. Köşeyi dönüp Wesley'nin mutfağına giriyoruz, ellerim Shane'in ellerinde sıkıca kenetlenmiş. Karmen rostoyu fırına geri koymadan önce bakışlarını bir an için bize çeviriyor.

"Demek bütün o bağırış çağırış bunun içindi," diyor. "Bu sefer gerçekten birbirinizi öldüreceğinizi sanıyordum."

Shane gülümseyerek, "Başlama," diyor ve ben kızarıklığımın yeniden ortaya çıktığını hissediyorum.

"Ne? Diğer insanların seks yaptığını bilmiyor değilim. Sadece Shane'in bu kadar erkeksi olduğunu bilmiyordum..."

"Karmen!" diye ikimiz birlikte haykırdık.

"Her neyse." Bize gözlerini deviriyor. "Yine de tam zamanı."

Dolaptan birkaç tabak almadan önce ellerini önlüğüne siliyor. "Lütfen masayı hazırlar mısın?" diye sordu bana. Bu her zaman benim işimdi.

"Evet, hanımefendi," diyorum başımı sallayarak, nihayet cinsel hayatım konusunu kapattığımıza sevinerek.

"Herkes buraya geliyor. Adam Lenore'u söyledi." Ocağa dönüp koyu, zengin bir et suyunu karıştırmadan önce bana tabakları uzatıyor. "Shane, git kardeşini garajdan getir."

"Onun orada ne işi var?" Shane kaşlarını çatar.

"Ona sormanız gerekecek. Büyük gizli bir proje," diyor ve omuz silkiyor. "Geceleri sadece birkaç saat uyuyor."

Shane başını sallayarak Wesley'i almak üzere dışarı çıkarken ben de yemek masasını hazırlamaya koyuluyorum. Sanki hiç gitmemişim gibi. Hayatımdaki bu yeni çılgın bölüm ve Shane ile yatmak dışında, çoğu şey yıllar önce taşındığım zamanki gibi.

"Hâlâ yanlış yapıyorsun," diyor derin bir ses kapı aralığından. "Çatallar sağ tarafa gider."

Döndüğümde Adam'la karşılaşıyorum, Blake'in en küçük kardeşiyle. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve çocuk kesinlikle büyümüş.

Gittiğim yıllar boyunca çekici bir genç adam olmuşsun.

"Salyalarını akıtmayı kes." Öne doğru yürüyüp beni kollarının arasına alarak sıkıca sarılmadan önce kıkırdıyor. "Seni özledik," diyor kulağıma.

Göğsünü iterek ona ters ters bakıyorum. "Burada suyun içine ne koyuyorlar? Kocaman olmuşsun!"

"Büyüme atağı geçirdi." Adam gözlüklerini düzeltirken kızardı ve nihayet ben ayrıldığımda olduğu gibi genç bir çocuğa benzedi.

"Aferin sana."

Lenore, Shane ve Wesley de bize katılıyor. Herkes birbirini kucaklıyor, birbirinin arkasından konuşuyor ve çok geçmeden masada oturmuş gürültülü, kahkaha dolu bir öğle yemeği yiyoruz. Ve her şey eski günlerdeki gibi. Bayan Blake ve annem artık yanımızda olmasa bile.

Ama öyle değil.

On Birinci Bölüm

Shane Blake

Evimin bir başkası için nasıl göründüğünü hiç düşünmemiştim ama Mercy'yi içeri götürürken gergindim. Yalnız yaşadığım çok açık. Evim temiz ama seyrek. Oturma odasında sadece iki lacivert kanepa, büyük bir televizyon ve bir sehpa var.

Zeus' arka kapıyı tırmaladığını, içeri girmek istediğini duyuyorum ve acele etmezsem kapıyı değiştirmek zorunda kalacağımı biliyorum. Oğlum görmezden gelinmeyi sevmez.

"Bana bir dakika ver," diyorum, bavulunu kapının içine bırakırken.

Zeus'un içeri girmesine izin verildiği anda, ben onu durdurmaya vakit bulamadan evin içine doğru koşmaya başlıyor. Kışımı kaldırarak, çok geç olmadan onu yakalamaya çalışıyorum. Ama Mercy'nin şaşkınlık çığlığı bana çok geç kaldığımı söylemeye yetiyor.

Ön odaya girdiğimde onları yerde buluyorum, Zeus kocaman ön pençeleriyle Mercy'yi yere yatırmış, yerini yalıyor. Mercy onu durdurmak ve yüzünü çevirmek için elinden geleni yapıyor ama işe yaramıyor. Kontrolsüzce kıkırdaması da onu durdurmaya yetmiyor.

"Zeus," diyorum sertçe. "Yeter."

Salya sümük öpücüklerini kızımın yüzüne yağdırmayı bırakıp bana pis bir bakış fırlatıyor. Beni görmezden gelmeyi düşündüğünü görüyorum, ama uymaya karar veriyor ve yüzünde aptal bir pitbull sırtışıyla kızın yanına oturuyor.

"Özür dilerim, seni uyarmalıydım," diye özür dilemeye çalışıyorum ama bana odaklanmıyor.

Bunun yerine, ağzının kenarını öpmeden önce devasa canavarı boynundan kucaklıyor. Zeus onun bedenine yaslanıyor ve içimde köpeğimin en sevdiği ikinci insan olduğuma dair belirsiz bir his var.

"Sorun değil." Mercy bana gülümsüyor. "Sadece beni hazırlıksız yakaladı."

Elimi uzatıp onu öpmeden önce ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ondan korkmamasına bayılıyorum. Çoğu insan deh ete d  er. O iri bir  ocuk ve çoğu insan tehlikeli bir cins olduğunu düşünür ama aslında saatlerce kucakla mayı seven yumu acık biri. Zeus'un koca gövdesini ikimizin arasına soktuğunu hissediyorum ve kıkırdıyorum.

"G r n  e göre senin ilgini biraz kıskanmı  bile olabilir." İnanmayarak ba ımı sallıyorum.

"Köpeğin benden hoşlandığı için kıskanıyor musun?" Sesinde kahkaha var.

"Muhtemelen." Ben de karşılığında gülümsüyorum. "Onu hiç kimseyle paylaşmak zorunda kalmadım."

"Söz veriyorum köpeğini  almayacağım." Beni usulca öpüyor. " imdi, bana buranın geri kalanını göster."

Elini tutarak ona evimin geri kalanında rehberlik ediyorum, Zeus da hemen arkasından geliyor. Gösterilecek pek bir şey yok gibi - iki yatak odası, bir banyo ve bir mutfak.

Bavulunu yatak odama bırakırken utangaç bir ifadeyle "Tam tur bu," diyorum.

"Bu kadar garip davranmayı bırak." Mercy omzumu itiyor ve ben kıkırdıyorum.

Zeus yüksek sesle havlayarak bu anı böler ve kızın dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışır.

"Nerede uyuyor?" diye soruyor, kulağının arkasını ka ıyarak.

"Garaj."

"Ne?" Sesi  a ırmı  gibi.

"Kapalı kalmaktan ho lanmıyor. Barınak onu bir d v   ringinden kurtardı ve hep kafese kapatıldı," diye açıklıyorum. "Onu aldığımda denedim ama dışarı  ıkamazsa pencereden atlıyor. Garajın yan kapısını açık bırakıyorum ve bu şekilde istediği gibi girip çıkabiliyor."

Ba ını sallıyor ama mutlu olmadığını görebiliyorum. Nasıl olduğunu biliyorum.

Hissediyor ve onun benimle içeride olmasını tercih ederdim, ama olan oldu.

Mercy West

Geçici olarak Shane'in yanına taşınalı dört gün oldu ve aklımı kaırıyormuşum gibi hissediyorum. Barda çalışmama izin verildiğinde Blake kardeşlerden biri ya da birkaçı beni izliyor. Shane onlara neler olduğunu açıkça anlattı ama kimse bu konuda konuşmuyor. Bara gitmek dışında tüm zamanımı Shane'in evinde geçiriyorum.

Hepsinin neden korumacı davrandığını anlıyorum ama nefes almak için biraz alana ihtiyacım var. Bir hevesle mutfak kapısının arkasında asılı duran tasmayı aldım. Zeus'un tasma eğitimi aldığından bile emin değilim ama biraz hava almam gerekiyor ve sanırım bahçeden çıkmak hoşuna gidecek.

Arka bahçeye doğru yürürken onu bir ağacın altında tembellik ederken görüyorum. Yaklaşan ayak seslerimi duyunca bir gözünü açıp beni kontrol ediyor. Tasmayı görür görmez ayağa kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. Durup bacaklarımı açtım ama buna gerek yoktu. Zeus aniden ayaklarımın dibinde durdu ve ben tasmayı tasmaına takarken sabırla oturdu.

Yürürken beni ekiştirmiyor, bunun yerine yanımda duruyor. Bahçelerinde havlayan başka köpekler olduğunda bile sakinliğini koruyor. Bu yolculuğa başladığımızda ne beklediğimden emin değildim ama bu kadar kolay olacağını düşünmediğimi biliyorum.

Başladığımız yerden yaklaşık iki blok ötedeki bir parka yaklaşıyoruz ve Zeus ilk kez biraz heyecanlanarak benden iki adım önde hareket ediyor. arşamba günü gün ortası ve etrafta kimse yok, bu yüzden parka girdiğimizde tasmaını karar verdim. Zıplamadan önce dönüp bana bakıyor.

Banklardan birine otururken, bir sincabı kovalamadan önce benden birkaç metre ötedeki çimlerde yuvarlanırken gülüyorum

Bir ağaca doğru koşuyor. Onun eğlenmesini izlemeye o kadar dalmışım ki, tam arkama gelene kadar birinin yaklaştığını duymuyorum.

"Tasmasını çıkarmak için tehlikeli bir köpek."

Ayağa fırladığımda irkilerek bir çığlık atıyorum. Arkamı döndüğümde Zane'i kaşlarını çatmış bana bakarken buluyorum. Zeus bir anda yanımda beliriyor, ağırlığını bacağıma bastırarak orada olduğunu hissettiriyor.

Nihayet nabzımı kontrol altına aldığımda, "Tehlikeli biri değil," diye cevap veriyorum. "Ve burada başka kimse yok."

Zane bana gülümsemeden önce parkın etrafına bakınıyor. "Görünüşe göre yalnızız. Sonunda." Silahını arkasından çıkarıp yanına bırakıyor. "Böyle olmak zorunda değildi, biliyor musun?"

Kanım damarlarımda akarken soğuk. Burada ne haltlar döndüğünden emin değilim ama ciddi bir bokun içinde olduğumu biliyorum. Telefonum elimdeydi. Shane'e mesaj atmakla meşguldüm, işi bırakıp bize katılmasını sağlamaya çalışıyordum. El yordamıyla "ara" düğmesine bastığımı umuyorum.

" oluyor, Zane?" Sesimi tutarak soruyorum
Hatta.

"Seni geçen hafta dövüşte gördüm." Gülümsüyor. "Yani çok güzel, çok ışıltılı. Sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Ama sonra sen o boktan Shane'i bana tercih ettin!"

Sesi bir oktav yükseldi ve gözlerinde başka bir şey var. Tüylerimi diken diken eden bir şey.

"Zane," başlıyorum ama silahını bana doğru sallıyor.

Zeus alçak sesle homurdanıyor ve silah anında ona doğrultuluyor. Panik beni ele geçiriyor ve aralarına girmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, telefonumu yere bırakıp ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Bağla onu!" Zane bana bağılıyor, bankta bıraktığım tasmayı bana doğru fırlatıyor ama yanlılıkla düşürüyorum.

Telefonu almak için uzandığımda aramamın gerçekten yapıldığını görüyorum ve Shane'in beni dinliyor olması için dua ediyorum.

Her kelimeyi. Tasmayı orman jimnastiğinin çerçevesine dolayarak Zeus'un tasmaına takıyorum. Ben Zane'e doğru ilerlerken ondan bir mızıltı kaçıyor. O da bu durumdan en az benim kadar memnun.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, Zane." Sesim sakın ve kontrollü, ama içimde saf panikten başka bir şey yok. Dizlerim ağırlığının altında güçsüz hissediyor ve pes etmemeleri için dua ediyorum. "Sadece köpeğimi parkta yürüyüşe çıkarıyorum."

Shane'in ipucunu yakalamasını umarak bunu yavaşça söylüyorum.

"Seni istedim!" diye bağılıyor ve Zeus havlayarak tasmayı çekiyor. "Ama sen kendini ona verdin. Seni gördüm amina koyayım!" Zane'in akli dengesinin yerinde olmadığı açık. Her kelimeyi daha yüksek sesle bağılıyor ve lanet olası silahı sallamaya devam ediyor. Ama şimdi her şey mantıklı geliyor.

Basamağımdaki hayvan kalbi. Penceredeki tuğla. Beni izliyormuş. Shane ve benim mutfakta tavşanlar gibi oynadığımızı görmüş olmalı. Böyle bir anda bizi gözetlediğini bildiğim için kendimi kirli ve tecavüze uğramış hissediyorum.

Konuşurken göz bebekleri şişmiş bir şekilde bana bakıyor. "Sana iyi davranırdım, ama şimdi ikinizi de benim kadar mutsuz etmek istiyorum."

On İkinci Bölüm

Shane Blake

Bugün, Mercy ile yatakta kaldığım son birkaç günde kaçırdığım tüm randevuları ve evrak işlerini tamamlamam gerekiyor. Yine de buna değdi. Onun bedenini ve zihnini tanıyabilmek bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı.

Telefonum çekmecenin içinden iki tiz sesler çıkardı ve onu almaktan başka bir şey istemesem de odaklanmaya devam ediyorum. Çaldığında, yaptığım işi bırakıyorum ve telefonumu almak için çekmeceyi yırtıp açıyorum. Mercy'nin yüzünün ekranımı aydınlattığını görünce gülümsüyorum.

"Hey, bebeğim."

Bir an bekledim ama cevap vermedi. Beni yanlışlıkla mı aradı? Tam telefonu kapatıp geri arayacakken bir erkek sesi duyuyorum ve kanım buz gibi donuyor.

"Bağlayın onu!" diye bağırıyor adam. Ayağa fırladığımda sandalyem devrilirken takırdıyor.

Bir an sonra Mercy'yi duyabiliyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Zane." Sesi sakın ama gizlemeye çalıştığı korkuyu duyabiliyorum. "Sadece köpeğimi parkta yürüyüşe çıkarıyorum."

Zane.

Eğer ona dokunursa onu ellerimle öldürürüm.

"Seni istedim!" diye bağırıyor ve Zeus'un arka planda havladığını duyuyorum. "Ama sen kendini ona verdin. Seni gördüm amına koyayım!" Bizi birlikte izlediğini bildiğim için midem bulanıyor. Bunu nasıl kaçırdım? "Sana iyi davranırdım ama şimdi ikinizi de en az benim kadar mutsuz etmek istiyorum."

"Polisleri arayın," diye bağırıyorum beni duyabilecek herkese. "Ve telefonumu takip edin."

Benim için çalışan herkesin konum takip uygulamasını her zaman açık tutmasından memnunum. Bir keresinde bir temsilci bir saat boyunca mahsur kalmıştı ve kimse onu nerede arayacağını bilmiyordu.

Telefonu kulağıma yakın tutarak ofise girip kapıdan çıkıyorum. Kalum'un bana seslendiğini duyuyorum ama hiçbir şey için durmayacağım. Kendimi kamyonetimin ön koltuğuna atıyorum ve Tanrı'ya şükrediyorum ki bu sabah hava yağmurlu görünüyordu. Bisikletim bu durumda hiç yardımcı olmazdı. Cep telefonum otomatik olarak Bluetooth'a bağlanıyor ve Mercy'den acı dolu bir çığlık yükseldiğini duyuyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesi telefonundan daha da uzaklaşıyor. "Zeus'u burada, parkta bağlı bırakamam!"

Akıllı kız. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Acele etmeliyim. Sesi telefonundan uzaklaşıyor ve telefonunun yanında olmadığını biliyorum. Eğer onu arabasına alırsa, onları bulmamın hiçbir yolu kalmaz.

Motoru çalıştırarak Zane'e karşı verdiği mücadeleyi dinliyorum. Zeus arka planda çıldırıyor. Köşeyi dönünce onları görüyorum. Mercy kendisinden çok daha iri olan adamı tekmeliyor ve tokatlıyor, adam da onu saçlarından tutmuş arabasına doğru sürüklüyor. Kaldırımdan atlayıp gaza basıyorum. Zane beni görüyor ve çekiliyor, Mercy'yi bırakıyor ve onu itiyor. Ona çarpacak değildim, ona nişan almıştım. Zane kamyonuma ateş ederken silah sesleri duyuldu. Başımı eğiyorum ve Mercy'nin diğer tarafta güvende olması için dua ediyorum.

Silah sesleri aniden kesiliyor ama yerini korkunç çığlıklar alıyor. Uzaktan polis sirenlerini duyuyorum ve birinin beni duyup polisleri aradığını bilerek gülümsüyorum.

"Hayır!" Mercy, bir el daha silah patlamadan önce kamyonetimin kapısının hemen dışında çığlık atıyor.

Bu tarafa ne zaman geldiğinden emin değilim ama silah sesini duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor. Onu şimdi kaybedemem. Kapıyı fırlatıp açarak dışarı atlıyorum, savaşmaya hazırım. Beni karşılayan sahne kanlı ve yürek parçalayıcı.

Zane sırt üstü yatıyor. Eli boğazına bastırırken gözleri korkuyla doluyor. Boynundaki yaradan akan kan altında birikiyor. Mercy onun yanında yere oturmuş, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Zeus'u kucağına almış, kurşunun böğrüne saplandığı yerden akan kanı durdurmaya çalışıyor.

"Yardım edin!" diye bağıyor, sesi kısılmış.

Yerel şerif yanımızda cırtlak bir sesle durdu. "Tanrım," diye sövdü manzaraya bakarak. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Zeus, Mercy'nin kollarında inliyor ve o da daha yüksek sesle hıçkırıyor. "Sadece bana yardım et!" diye tekrar bağıyor ve bakışlarıyla ona yalvarıyor.

Şerif bana döndü ve başını salladı. Beni tanıyor. İşimin ve evimin nerede olduğunu biliyor ve bunu açıklığa kavuşturmak için beni bulacaktır. Zeus'u kollarıma alıp arka koltuğa yerleştiriyorum, Mercy de arkasından atlıyor. İkinci kez düşünmeden ya da arkamızdaki katliama bakmadan, deli gibi yerel veterineri doğru sürüyorum.

Mercy West

Veterinere gitmek sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Zeus yoldaki her tümsekte inliyor. Çılgın canavar. O beni kurtardı ama şimdi Shane onu kaybedecek ve kalbim paramparça olacak.

"Burada bekle," diyor Shane yüksek sesle. Kamyonu atlıyor ve bir dakika içinde bir kadın metal bir masayı iterek onu dışarıda takip ediyor.

Shane sertçe kapıyı açtı ve çıkmama yardım etti. Zeus'u masanın üzerine yatırmadan önce yavaşça kamyonetten çıkarıyor. Zeus'un gözleri kapalı ama göğsünün sığ hareketlerinden hâlâ hayatta olduğunu anlıyorum. Kadın görüldüğü kadar hızlı bir şekilde masayı tekrar uzaklaştırıyor. Binanın içinden bağırarak talimatlar verdiğini duyabiliyorum ama sanki

Kulaklarımda pamuk var. Her şey çok uzak geliyor.

"Bebeğim..." Shane beni hafifçe sarsıyor ve bakışlarım kapalı kapıdan ona kayıyor.

"Çok üzgünüm," sesim son kelimedede kesiliyor.

"Merhamet." Beni göğsüne bastırıyor. Duyabiliyorum Kalbi yüksek sesle kulağıma çarpıyordu. "Her şey yoluna girecek."

"Olmayacak." Onu itiyorum. "Yaralanmasının sebebi benim. Eğer o ölürse kendimi asla affedemem, sen de affedemezsin!" Bağırıyorum, sesim biraz dengersiz çıkıyor. Dengersiz biri gibi davrandığımın farkındayım ama şu anda kendimi o kadar da akli başında hissetmiyorum.

"Dur!" diye kükrüyor.

Ona ters ters bakıyorum. İkimiz de zor nefes alarak yüzleştik. "Kimberley, onu öldürmek için elinden gelen her şeyi yapacak.

Zeus'a yardım etmek. Ama o yapması gerekeni yaptı. Sevdiklerini korudu." Shane, Zeus'un iyi olacağına olan inancında kararlı. Onun iyi olup olmayacağını bilmediğimiz her an kalbim kırılıyor.

Şerif yanıımızdaki park yerine yanaştığında tartışmak için daha fazla fırsatımız olmuyor. Arabasından inip konuşmadan önce bir süre bizi inceliyor.

"Zane öldü. Köpeğinizin açtığı yara yüzünden kan kaybından öldü." Sırayla bize bakıyor. "Akıl hastalığı geçmişinden ya da uzun süredir uyuşturucu kullandığından haberdar mıydınız?"

Yapbozun pek çok parçası yerine otururken birbirimize bakıyoruz. Hasta bir adamdı ve onu uçuruma sürüklemek için fazla bir şey gerekmedi.

"Silahı vardı!" Onun yerine ben cevap verdim. "Beni kaçırmaya çalışıyordu."

"Farkındayım. Birinin sizi takip etmesiyle ilgili bir sorunuz olduğunun da farkındayım."

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştiriyorum. Birinin yerel şerife durumumu bildirecek kadar ileri görüşlü olmasına sevindim ama köpeklere ne olduğunu da biliyorum

İnsanları yaralayan ya da öldüren. Bu pislikten kurtulursa Zeus'a ötenazi yapmalarına izin vermem için en ufak bir şans bile yok. Şerife ters ters bakıyorum, onun Tommy Smith olduğunu yeni fark ediyorum.

"Ne istiyorsun, Tommy?"

"Köpeğiniz ormandan çıktığında karakola gelmenizi istiyorum." Konuşurken sakindi. "İfadeni almam gerekiyor."

"Peki ya köpeğim?" Öfke her kelimeye sinmiş. "Onu benden almaya mı çalışacaksın?" Zeus benim köpeğim olduğundan değil. Bunun bir önemi yok. O benim hayatımı kurtardı ve son nefesime kadar onun için savaşacağım.

Başını sallar. "Hayır, hanımefendi. Benim gözümde o bir kahraman ve annesi tarafından şımartılmayı hak ediyor."

Arabasına geri dönüyor ve yola çıkmadan önce başka bir şey söylemiyor.

Elimi tutan Shane beni veteriner kliniğinin içine götürdükten sonra bekleme alanındaki sert gri sandalyeye oturtuyor. Ona dönmeden önce ellerimi ve kıyafetlerimi kaplayan kana şaşkınlıkla bakıyorum. Beni sıkıca tutarken göğsüne doğru hıçkırıyorum.

Telefonu çalıyor ama cevap vermiyor.

On Üçüncü Bölüm

Shane Blake

Dört saat sonra veteriner Kimberley yorgun bir gülümsemeyle arka kapıdan çıktı. İkimiz de hemen ayağa kalktık.

"O iyi," diye hemen güvence veriyor. "Çok fazla hasar vardı ve birkaç gün burada kalması gerekecek. Ama tamamen iyileşeceğini ve önümüzdeki hafta eve döneceğini düşünüyorum."

Mercy bir kez daha hıçkırmaya başlıyor ve ben de onu sıkıca tutarak destek oluyorum. Kadınının gerçekten bir molaya ihtiyacı var. Belki biraz yemek ve uzun bir uyku.

"Teşekkürler Doktor," diyorum başımı sallayarak.

"Kızınızı eve götürün, temizlenin ve biraz dinlenin. Anestezinin etkisi sonra onu görmek için öğleden sonra tekrar gelebilirsin."

Başımı bir kez daha sallayarak Mercy'yi kamyonetime geri götürüyorum. Yavaşça eve giderken pencereden dışarı bakıyor. Tommy'nin onun ifadesini alması gerektiğini biliyorum ama bu yarına kadar bekleyebilir. Ama işimi halletmem gerekiyor.

Telefonumda birkaç cevapsız arama var ama hepsini atlıyorum ve "ara" tuşuna basmadan önce Kalum'un numarasına ilerliyorum.

"Neredesin?" diye soruyor hemen, sesi kamyonetimin içindeki hoparlör sisteminden süzülüyor.

"Uzun hikaye ama gelecek hafta için takvimimi boşaltmanı istiyorum."

"Shane, neredesin?" diye tekrar sorar ama aciliyet notuyla.

"Neden? Ne oldu?" Mercy araya giriyor.

"Kahretsin..." konuşmadan önce sertçe nefes alıyor. "Charlotte doğuma girdi."

İçimden bir şok geçiyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Mercy uzun süre bana baktıktan sonra

bitti.

"Hangi hastane?" "Memorial."

"Yanında kim var?" diye sorar.

Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Karmen'i aradım ve o da sizinle orada buluşacağını söyledi."

"Teşekkürler. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Karmen'in adını kaydırıp "ara" tuşuna basmadan önce aramayı sonlandırıyor.

"Yola çıkmadan önce duş almamız gerekiyor," diyerek bana yapacak bir iş veriyor.

Sözleri elimdeki göreve odaklanmamı sağladı ve ben de önümdeki yola ve bizi güvenli bir şekilde evime ulaştırmaya konsantre oldum.

"Hangi cehennemdesin sen?" Karmen telefonunu açtığında yüksek sesle sorar.

"En fazla otuz dakika içinde orada oluruz," diye yanıtlıyor Mercy. "Bir sorunumuz vardı..."

"Ne sorunu? Başka bir tehdit mi vardı?" Sevdiğim kadın için endişelendiği için onu daha da çok seviyorum.

"Sana sonra anlatırım," diye araya giriyor Mercy. "Bebek doğdu mu?"

"Henüz değil."

"Tamam. Birazdan orada oluruz."

Mercy West

Shane ve ben sessizce duş alıp hızlıca giyiniyoruz. Son altı saat zaten bizden çok şey götürmüştü ve şimdi de bununla uğraşmak zorundayız. Ama bugün ilk kez işler nihayet yoluna giriyor gibi görünüyor. Tam olarak planının bir parçası olmasa da bebek için heyecanlı olduğunu biliyorum. Ve garip bir şekilde ben de heyecanlıyım. Bu ebeveynlik yolculuğuna onunla birlikte çıkacağım için.

Hastaneye varmamız otuz dakikadan az sürdü.

Daha sonra Karmen ve Wesley'i bekleme odasında otururken bulduk. İkiisi de bizim hissettiğimiz kadar yorgun görünüyordu.

"Bebek doğdu mu?" Onları gördüğüm anda sordum.

"Evet," diyor Karmen gözyaşları içinde. "Bir oğlan."

"Bir oğlan," diyor Shane usulca yanımda, sözcükleri inançsızlıkla kaplanmış. "Benim bir oğlum var."

Wesley gururla, "İki kilo üç ons," diyor. "Onu görebilecek miyiz? Shane soruyor.

"Yapabilirsin. Ama başka bir şey daha var," diyor Wesley, kardeşine doğru ilerlerken. "Charlotte..." Boğazını temizler. "Başaramadı, Shane. Kanama vardı ve durduramadılar."

Solgunluğunu izledim ve onu oturması için yönlendirdim. Onun tek gecelik bir ilişki olduğunu ve asla aşık olmadıklarını biliyorum. Ama yine de. O, çocuğunun annesi ve artık yok. Şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum ama üzgün olduğumu biliyorum.

Annesini asla tanıyamayacak olan küçük bir çocuk için üzücü. Onu kaybeden ailesi için üzücü. Genel olarak üzücü.

Jacob Wilson ve babası olduğunu anladığım bir adam bekleme salonuna giriyor. İkisinin de gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve kalbim onlar için parçalanıyordu.

"Shane," diyor Jacob'ın babası, sesi kırılarak.

Shane ayağa kalkar ve yaşlı adamı kucaklayarak kulağına bir şeyler mırıldanır. Uzun dakikalar boyunca kimse hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Hepimiz bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyoruz.

Babası onu serbest bıraktığında Jacob Shane'e, "Gel ve oğlunla tanış," der.

Shane elini benimkine doladığında yaşlı adam bir koltuğa çöküyor ve oğlumuzla tanışmak için Jacob'ı parlak beyaz bir koridorda takip ediyoruz.

Bölüm On Dört

Dört Ay Sonra

Shane Blake

Sonunda eve geldiğimde yorgunluktan ölüyordum. Son on saatimi bölgedeki en büyük çiftliği satın alan yeni bir müşteri için sözleşme üzerinde çalışarak geçirdim. Oğlumuz Gibson'ın diş çıkarması ve gecenin her saatinde uyanık olması da yardımcı olmuyor.

Bilgisayar başında geçirdiğim saatler yüzünden omuzlarım ve sırtım ağrıyor ve yüzüstü yatağıma düşüp önümüzdeki hafta boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyorum.

Yatak odasının kapısını açtığımda, sadece bir çarşafın altında yatan sevdiğim tek kadının şeklini alıyorum. Çarşaf vücudundan aşağı kaymış, kalçasının çıplak kıvrımlarını ve dolgun poposunu bakışlarıma sunmuştu. Yemin ederim bir dakika önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama aniden enerjim oldu.

Zeus yatağın ucunda uyuyor ve bana bakmak için başını kaldırıyor. Geçen ayki silahlı saldırıdan beri ondan hiç ayrılmıyor. Artık içeride bizimle birlikte yatakta uyuyor. Onun kahramanı ve koruyucusu ve ben onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Yavaşça yataktan kalkıp, Mercy'nin onu veterinerden alıp eve getirmeden bir gün önce almam için ısrar ettiği büyük mor yastığın üzerine uzanıyor. Yan dönüp tekrar uyumadan önce yüksek sesle iç çekiyor, horultusunun gürültüsü sessiz odayı dolduruyor.

Kıyafetlerimi çıkarıp Mercy'nin arkasında yatağa giriyorum. Ellerim yavaşça onun ipeksi teninde geziniyor, yanımda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. En çılgın rüyalarımdaya bile eve, onun yanına dönebileceğime inanmazdım.

"Shane," diye mırıldanıyor, ben meme uçlarından birini cımbızlarken sesi uykulu.

Onu gerçekten uyandırmamalıydım ama geçirdiğim günden sonra

Sadece onu etrafımda hissetmek istedim. Gerçekten burada, güvende ve sağlam olduğundan emin olmak. Bacağını kalçamın üzerinden geçirerek sikimi onun sıcaklığına bastırdım, amı benim için çoktan ıslanmıştı.

Yavaşça, tekrar çekilmeden önce onu dolduruyorum. Dolgun göğsüyle oynamaya devam ederken vuruşlarım yavaş ve ölçülü. Yumuşakça inliyor, kıcını bana doğru bastırıyor. Diğer elim bacaklarının arasına girmeden önce kalçasında geziniyor. Üzerinde yavaşça daireler çizerken klitorisi parmaklarımın altında sert, küçük bir yumru gibi duruyor.

"Daha fazla," diye yumuşakça yalvarıyor ve ben de ona uymakta tereddüt etmeden daha sert bir şekilde içine giriyorum.

Orgazmı üzerine çökerken duvarları çırpınıyor ve benimkini tetikliyor. Bu patlayıcı ve güzel bir şey ve dünyadaki hiçbir şey için bundan vazgeçmezdim. Sonrasında başını göğsüme yaslıyor ve ben de onun siyah saçlarının uçlarıyla oynuyorum. İkimiz de huzur içindeyiz. Tek istediğim buydu. Tek istediğim o.

"Seni seviyorum." Göğsüme, tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Ve seni seviyorum."

Bir an sonra, bebek telsizinden yumuşak bir ses geliyor. Bir iç çekiş. Ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Son

www.jademarshallauthor.com

Jade Marshall Yazarının Diğer Kitapları:

www.evernightpublishing.com/jade-marshall

Bu kitabı beğendiyseniz, siz de beğenebilirsiniz:

[Tanith Davenport'tan Totality dan](#)

[Winter Sloane'Devlin](#)

[Beth D. Carter'dan Oyun Hamlesi Pası](#)

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

KURT

Gypsy Bastards MC, 1

Jade Marshall Telif

Hakkı © 2020

Örnek Bölüm

Hadley

İşimden nefret ediyorum.

İnsanların bana acımasını sağlamak için söylediğim bir şey değil. Mary's Rib Shack'te çalışmaktan gerçekten nefret ediyorum. Berbat, kaşındırıcı bir kumaştan yapılmış leylak rengi tek parça üniformadan nefret ediyorum. İşletme sahibinin varlıklarımızı göstermemizden hoşlanmasından nefret ediyorum, bu da üniformalarımızın bacak çevresinin kısa ve boyun çevresinin düşük olması anlamına geliyor. Özellikle B kuplarımı göstermekten hoşlanmıyorum, özellikle de müşterilerimize. Mary's'in Gypsy Falls şehir merkezinde olmasından nefret ediyorum ve buraya gelen insanlar en iyi ihtimalle yarım yamalak, ama çoğu tamamen ürkütücü. Ama Mary nakit ödüyor ve benim de ortalıkta görünmemem gerekiyor.

Bu benim tercih ettiğim bir şey değil, daha çok zorunluluktan dolayı yaptığım bir şey. Bir kanun kaçağı motosiklet kulübünün etrafında büyüdüm, ki daha sonra kendi hatam olmadan onları kızdırmayı başardım, ekleyebilirim - hayatta kalmak için kaçmak ve saklanmak anlamına geliyor. King beni ele geçirecek olsa hayatta kalamazdım. Ölümün her gün peşimde olduğunu ve beni her an yakalayabileceğini bilmek, başımı her zaman eğmemi sağlıyor.

Lokantanın bulunduğu bölge, her iki köşede bir uyuşturucu satıcıları ve var olmayan polis müdahale oranı ile ideal olmaktan çok uzak. Çatlamış ve yer yer soyulmuş muşamba döşemeden, solmuş deri kabin koltuklarına ve berbat müziğe kadar Mary's Rib Shack'te nefret etmediğim tek bir şey bile yok.

Öğleden sonra dörtten gece yarısına kadar, kapanış saatine kadar akşam vardiyasında çalışıyorum. Bu cehennem çukurundan kurtulmak ve kendime daha iyi bir hayat sağlamak çalışabilmek istiyorum. Hedeflerim var ve garson olmak bunlardan biri değil.

Bir gün kendi dövme salonumu açabilmek istiyorum. Kendimi bildim bileli çizim yapmayı sevdim ve yıllar geçtikçe zanaatımı geliştirdim. Buna bir de bir dövme salonunda çıraklık yaptığım ve en iyilerden birinden öğrendiğim gerçeğini eklerseniz, işte hayalim. Hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey.

"Hey, buraya biraz daha kahve alabilir miyiz?" diye bağılıyor benim bölümümde oturan motorcu kılıklı adam.

Az önce içeri girdiklerini gördüm ve tüylerim diken diken oldu. İlk içgüdüüm kaçmak, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde buradan gitmekti. Armalarına bir göz attıktan ve kulüplerini tanımadıktan sonra kendimi sakinleştirebildim.

Masalarına doğru ilerlerken ellerim titriyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Motorcular beni korkutuyor. Bazı motorcular değil, tüm motorcular.

Yanıdaki diğer üç adam oldukça normal görünüyor, ancak gözleri olan herkes durumun böyle olmadığını anlayabilir. Biri sarışın, ikisi koyu kahverengi saçlı ve hepsinin bira göbekleri çıkık. Az önce konuşan ve bu neşeli uyumsuzlar grubunun lideri olduğunu varsaydığım dördüncü adam ise tüylerimi diken diken ediyor.

İri yarı, iri yarı ve kel, kolundan bileğine kadar uzanan bir yılan dövmesi var. Gösterişli ve kötü yapılmış.

hiçbir detay olmadan. Bardakları doldururken adam çamur rengindeki gözleriyle beni süzüyor. Gözlerinde derinlik yok, sadece düz bir ölümlük var ve ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınmaya çalışıyorum. Dört bardağı da doldurup uzaklaşmaya başlıyorum ki iri bir el bileğimi kavrayıp beni geri çekiyor. Yine, tenimin üzerinde gezinen o sürünme hissini hissediyorum. Onun elinden kurtulmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Neden bir dakikalığına bizimle oturmuyorsun, sevgilim?" diye soruyor lider bana.

"Yapamam. Vardiyam var ve müşterilerimin yanına dönmem gerekiyor," diye cevap veriyorum kolumu onun elinden çekmeye çalışırken.

Nefes alışım sığlaşıyor ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Ellerini üzerimden çekme ihtiyacı neredeyse beni eziyor.

"Pekala, Mary için sorun olmaz, siz bizimle otururken diğer garson da müşterilerinizle ilgilenebilir."

Güven verici olması gereken ama beni daha da ürkütmeye yarayan bir ses tonu kullanıyor. Kolumu çekti ve dengemi kaybedip öne doğru devrildim ve kalan kahvenin yarısını pantolonunun önüne döktüm.

"Seni aptal fahişe," diye bağılıyor.

Ben tepki veremedem suratıma ters bir tokat atarak düşmeme neden oldu. Başım önce tezgâha, sonra da büyük bir yere çarptı. Yerde yatarken tek düşünebildiğim bunun Mary's'teki son günüm olduğu. Burada bir gün daha çalışmaktansa lanet olası sokakta yaşamayı tercih ederim. Kendime gelip gözlerimi açtığımda etrafımda tam bir kaos olduğunu görüyorum. Masadaki herkes ayağa kalkmıştı. İki siyah saçlı adam az önce bana tokat atan adamı tutuyor. Adam onların elinden kurtulmak için elinden geleni yapıyor ve gözlerini lokantanın ön kapısına dikmiş.

Storm, en iyi arkadaşım, kapının girişinde duruyor. Uzun siyah saçları mor renkte, minyon yapılı Asyalı bir kadın; tam kollu dövmeleleri var - benim , küçük bir

bel ve harika bir dizi tamamen doğal C-cup göğüs. Storm, sokakta yaşarken geçirdiği zamandan kendini nasıl savunacağını biliyor. Bir striptizci olabilir, ama bir daha asla bir erkeğin üstünlük sağlamasına izin vermeyecek. Görünüşe göre, acı verici bir ders aldı ve çabucak ona kendini nasıl savunacağını öğretecek birini buldu.

Üç inçlik ince topuklu ayakkabılarıyla ve silahını doğrudan adama doğrultmuş halde, bu canavar adamın karşısında dimdik duruyor.

"Engerek, neden küçük ahbablarını alıp gitmiyorsun?" Bu adam karşısında son derece sakin ve bir an için onun özgüvenini kıskandım. Yerdeki yerimden kıpırdamadım ve bir korkak gibi aralarındaki konuşmayı izledim.

"Sizin türünüzün burada hoş karşılanmadığını gayet iyi biliyorsunuz. Yoksa bir arama yapmam mı gerekiyor?" Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarırken sakin görünüyor.

Viper ona tekrar saldırmaya çalışır ama sarışın adam aralarına girer.

"Gitme zamanı," diyor ve diğer iki adam Engerek'i lokantanın diğer tarafındaki kapıya doğru çekmeye başlıyor.

"Seni yakalayacağım. Sen ve küçük garson arkadaşın. Bunu ödeyeceksiniz. Beni duyuyor musun, Storm? Sen ve o küçük şıllık!" diye bağırıyor dışarı sürüklenirken. "O amcık kulübü seni kurtaramayacak."

Motosikletlere binip uzaklara doğru kükrer kükremez Storm silahını çantasına geri koyuyor ve bana doğru koşuyor. "Ah, tatlım. İyi misin?" diye soruyor, bir yandan da hasarı incelemek için saçlarını yüzünden itiyor.

"Çok acıyor ama yaşayacağım. Yarın morarmış olacağım ve muhtemelen kafamda bir yumurta olacak ama iyi olacağım." Yerden kalkarken ona güvence veriyorum. "Yardıma için teşekkürler."

Storm gözlerinde sempati ile bana bakıyor,

Açıklayamayacağım kadar nefret ettiğim bir şey. Geçmişimi tetikleyen bir şeyle karşılaştığımda dönüştüğüm zayıf, kırılmış, korkmuş küçük kız olarak görülmekten nefret ediyorum. Geçmişim beni kendime bile itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiliyor. Pek çok şey beni tetikleyebiliyor ve kendi içime dönmeme neden olabiliyor. Yıllarca, seçkin birkaç kişi dışında kendimi insanlardan soyutladım. Storm ile olan arkadaşlığım sık sık sınırlarımı zorluyor ve her seferinde küçük bir itme ile dünyaya yeniden katılmama yardım ettiğini hissediyorum.

Cevap vermek için ağzını açtığında, Mary köşeden çığlık atarak gelir.

"Sizi aptal sürtükler. Ne yaptığının farkında mısınız?"

Konuşması sırasında oksijensiz kaldığı için yüzü kan kırmızısı ve aşırı şekilli, ağartılmış sarı saçları etrafa uçuşuyor.

"O pislikler ikiniz yüzünden evimi yerle bir edecekler!"

"Senin derdin ne lan?" Storm ona ters ters bakıyor. "Çalışanlarından biri saldırıya uğradı ve senin tek derdin kendi işin mi? Sen nasıl bir insansın?"

Mary, Storm'a hançer gibi bakarken ben kendimi Ayaklar.

"Neyim var benim?" Mary çığlık atmaya devam ediyor.

"O heriflerin kim olduğunu ve onlarla uğraştığında ne kadar kötü olabileceğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diyor Storm sakince. "Bunlar gevşek sikli Mongrels MC ve kimsenin başına bir şey gelmeyecek. Pope onların kendi bölgesinde olduğunu duyunca çılgına dönecek."

Mary, Storm'un aslında ne hakkında konuştuğunu bildiğini fark ettiğinde solgunlaşır.

"Şimdi," diyor Storm, omzunun üzerinden bana bakarak, "Hadley'i eve götüreceğim ve yüzüne biraz buz koyacağım. Masalarını karşılayacaksın ve kaçırdığı saatler için ona ödeme yapacaksın. Çünkü bu iyi bir

patron yapardı."

"Oh, git bir sikte boğul, Storm. Bana lanet olası işimi nasıl yürüteceğimi söyleyemezsin. Neden sen ve Hadley eşyalarını toplayıp gitmiyorsunuz çünkü daha fazla dikkat çekmek istemiyorum."

Sakince bana döndü ve gözlerimin içine bakarak "Kovuldun" dedi.

Daha ne yapacağımı düşünemedi yumruğum fırlıyor ve Mary'nin burnuna çarpıyor.

Burnunu kapatırken onursuz bir çığlık atıyor. "Seni amcık! Lanet burnumu kırdın."

Kendimi toparlamadan önce ona bakıyorum. Bugün benim kırılma noktam olabilirdi. Hayatımda hiç ama hiç başka birine el kaldırmamıştım. "Oh, ısır beni, Mary. Sen lanet bir sürtüksün ve ben bırakıyorum."

Mary'ye vurmak, ona defolup gitmesini söylemek ve işimden ayrılmak arasında kendimi dünyanın zirvesinde gibi hissediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi savundum.

Yüzümde gerçekten çılgınca bir gülümseme olduğundan emin olduğum bir ifadeyle ondan uzaklaşıyorum. Lokantanın arka tarafına, kişisel eşyalarımın bulunduğu dolaba yöneliyorum ve boktan üniformamı değiştiriyorum. Derin bir nefes alarak az önce ne yaptığının farkına varıyorum. Kendimi savundum ama bu süreçte sahip olduğum tek işi de bıraktım. Kirayı nasıl ödeyeceğim, yiyecek nasıl alacağım ya da lanet arabamın tamir masraflarını nasıl karşılayacağım? Boku yedim.

Bununla oyalanmak yerine omuzlarımı ön tarafa doğru yürüyorum. İnsanlar Mary'nin etrafında toplanmış, Storm ise ön kapıdaki yerinden sırtıyor. Mary'ye dönüp baktığımda gülümsüyorum. Lokantadan çıkarken tek parmakla veda selamı veriyorum, bir sigara yakıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/the-wolf-by-jade-marshall

EVERNIGHT YAYINCILIK ®

www.evernightpublishing.com

Jade Marshall hakkında

Jade Marshall Güney Afrika'da doğdu ve halen kocası, kızı ve dört köpeğiyle birlikte orada yaşıyor. İlk aşkı her zaman yazmak olmasına rağmen, sertifikalı bir CCTV teknisyenidir. Ve her gün yeni insanlar tanıyarak ülke çapında seyahat ediyor.

2020'den bu yana otuzdan fazla romanı ve çeşitli antolojilerde yer alan öyküleri yayımlandı.

Jade aynı zamanda Katu Wolves serisinin, Gypsy Bastards MC serisinin, Cammareri Ailesi'nin ve Sofia Aves ile birlikte Gallo Mafya İmparatorluğu'nun yazarıdır. Her zaman aynı anda birkaç proje üzerinde çalışmaktadır.

Çalışmadığı ya da yazmadığı zamanlarda fotoğraf çekmekten, okumaktan, birinci şahıs nişancı oyunlarından ve korku filmleri izlemekten hoşlanıyor.

Yazarla takılmak, ödüller kazanmak, harika kapakları ilk önce görmek ve Jade'in kitaplarını sosyal medyada desteklemek ister misiniz? Daha fazlasını www.jademarshallauthor.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

[Jade'in haber bültenine buradan kaydolabilirsiniz](#) de .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.